

RECULL DE PREMSA CAP DE SETMANA

07/01/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
04/01/14	LA GENERALITAT BUSCA FER VISIBLE LA PLURALITAT RELIGIOSA DE CATALUNYA / DIARI DE GIRONA	6	1
05/01/14	DE LLEIDA, A TOT CATALUNYA / PRESENCIA	7	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
04/01/14	75 AÑOS DE INFORMACIÓN GLOBAL EN ESPAÑOL / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	9	1
04/01/14	MANUEL DE UNCITI, PERIODISTA Y MISIONERO / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	10	1
04/01/14	«THE WALL STREET JOURNAL» COMPARA A TV3 CON LA TELEVISIÓN CASTRISTA / LA RAZON	11	1
04/01/14	UN ARTICLE DEL 'WALL STREET JOURNAL' DIU QUE TV3 TÉ UN BIAIX SEPARATISTA / ARA	12	1
04/01/14	EL DEBATE SOBRE LA CONCENTRACIÓN EN LOS MEDIOS DE PRENSA SE ENCIENDE EN PERÚ / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	13	2
04/01/14	'EL MUNDO' COMENÇA A ADMETRE QUE POTSER MAS NO VA DE 'FAROL' / ARA	15	1
04/01/14	ARRISCAR LA VIDA PER INFORMAR / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	16	1
04/01/14	AL MENOS, 108 PERIODISTAS ASESINADOS / DIARI DE TERRASSA	17	1
04/01/14	TELEVISIÓ PEDREROL INAUGURARÀ «EL CHIRINGUITO DE JUGONES» EL NOU PROGRAMA DEL PERIODISTA AL CANAL NITRO ASPIRA A CONVERTIR-SE EN EL DEBAT LÍDER EN MATÈRIA ESPORTIVA. 60 / DIARI DE GIRONA	18	1
04/01/14	MURDOCH ABANDONA STAR CHINA TV TRAS AÑOS SIN ACCESO COMPLETO AL MERCADO CHINO / EXPANSION	19	1
04/01/14	LA TV BASCA TANCA L'ANY SENSE DÉFCIT NI DEUTE / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	20	1
05/01/14	ÒSCAR DALMAU. L'ENTREVISTA DEL DIRECTOR CARLES DAPDEVILA / ARA (ARA TU)	21	4
05/01/14	RTVV NO TÉ QUI LA SUBSTITUÏSCA / PRESENCIA	25	2
05/01/14	EL CORREDOR DE LA MORT DE LA TDT / ARA	27	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
05/01/14	UN PERIODISTA A LOS ETARRAS: 'TENGO MI CÁMARA POR SI QUERÉIS PEDIR PERDÓN' / DIARI DE TARRAGONA	28	1
05/01/14	ESTALVI DE CAMPANADES per Pep Collelldemont / EL PUNT AVUI	29	1
05/01/14	PUBLICITAT INVASIVA. EL DEFENSOR DEL LECTOR Josep Rovirosa / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	30	1
05/01/14	LAS WEBS DE LOS GRANDES AYUNTAMIENTOS PROGRESAN EN TRANSPARENCIA 'ON LINE' / DIARI DE TARRAGONA	31	1
05/01/14	MUCHAS SOMBRAS Y POCAS LUCES / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	32	1
05/01/14	RÀDIO BARCELONA SUBHASTA 50 ARTICLES DE FAMOSOS / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	33	1
06/01/14	ANA ROSA: "NUNCA EMITIRÍA UNA ENTREVISTA CON RICART" / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	34	1
06/01/14	Alliberat un periodista turc segrestat a Síria per gihadistes / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	35	1
06/01/14	IÑAKI GABILONDO: «EL PROBLEMA ÉS TENIR LLIBERTAT D'EXPRESSION I NO TENIR RES A DIR» / REGIO 7	36	1
06/01/14	L'AGÈNCIA EFE CELEBRA ELS 75 ANYS AMB UN CANVI DE SEU / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	37	1
06/01/14	JOSEP PEDREROL OBRE EL SEU 'XIRINGUITO' A NITRO / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	38	1
06/01/14	CHEN GUANGBIAO, EL MAGNAT QUE VOL COMPRAR EL «NEW YORK TIMES» / DIARI DE GIRONA	39	1
06/01/14	RUEDAS DE MOLINO / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	40	1
06/01/14	UN FILANTROP XINÈS ANUNCIA QUE VOL COMPRAR THE NEW YORK TIMES' / ARA	41	1
06/01/14	CAE UN YIHADISTA. LA POLICÍA DETUVO AYER EN MÁLAGA ABDELUAHIDSADIK MOHAMED, ACUSADO DE PARTICIPAREN LA 'GUERRA SANTA' EN SIRIAY DE SER MIEMBRO DEL GRUPO QUE HA SECUESTRADO A TRES PERIODISTAS ESPAÑOLES / DIARI DE TARRAGONA	42	1
07/01/14	DUES ESTUDIANTS ALTEMPORDANESES DE LA UDG EDITEN LA REVISTA DIGITAL LA INQUIETUD / HORA NOVA	43	1
07/01/14	CAJA MADRID MULTIPLICÓ POR TRES LA INVERSIÓN EN LIBERTAD DIGITAL EN 2007 / EL ECONOMISTA	44	1
07/01/14	UNA NOVELA SOBRE LAS REDES SOCIALES GANA EL NADAL / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	45	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
07/01/14	LA FI DE LA INNOCÈNCIA, PER PERE VILANOVA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	46	1
07/01/14	REIS I DIARIS / EL PUNT AVUI	47	1
07/01/14	LA TELEVISIÓN ARRASA: 244 MINUTOS/DÍA / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	48	1
07/01/14	ELS EXPERTS ES MULLEN SOBRE L'EVOLUCIÓ DEL PERIODISME EL 2014 / ARA	49	1
07/01/14	RUEDA SIN PREGUNTAS... CON PREGUNTA, POR VÍCTOR DE LA SERNA / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	50	1
07/01/14	MÉS PERIODISME / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	51	1
07/01/14	LIBERADO UN FOTOPERIODISTA TURCO SECUESTRADO EN SIRIA DESDE NOVIEMBRE / DIARI DE TARRAGONA	52	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

La Generalitat busca fer visible la pluralitat religiosa de Catalunya

► Afers Religiosos lamenta que les diferents confessions existents només apareguin quan sorgeix algun conflicte o aspecte negatiu

BARCELONA | EFE/DdG

■ La Generalitat, l'únic govern autònom que compta amb una direcció general dedicada a assumptes religiosos, impulsarà aquest any un pla per fer visible «la dimensió i la pluralitat religiosa» de Catalunya, on conviuen fins a 13 confessions importants i altres més minoritàries. El director general d'Assumptes Religiosos de la Generalitat, Enric Vendrell, que va prendre possessió del seu càrrec fa sis mesos, ha explicat que la seva prioritat és «donar visibilitat a la pluralitat religiosa, una rica diversitat que ajuda a la cohesió social».

Vendrell ha recordat que, segons els últims estudis, un 70% de la població «considera important el fet religiós», cosa que «després no es veu reflectida en els mitjans de comunicació, de manera que passa inadvertida», ha subratllat.

«La gran pluralitat religiosa que tenim a Catalunya no és visible, i quan es fa visible sempre és pel costat negatiu, quan sorgeix algun conflicte o amb ocasió de problemes, que són escassos si tenim en compte la diversitat de col·lectius i confessions religioses existents a Catalunya», ha denunciat. Per tirar endavant el seu pla per mostrar la diversitat religiosa, Vendrell ha preparat un programa de formació que s'ha iniciat per als propis treballadors de l'administració, pel qual ja han passat un centenar de persones, i que continuarà l'any que ve amb nous cursos als quals vol que assisteixin des de personal sanitari fins a periodistes.

En aquest sentit, Vendrell ha apuntat la possibilitat d'arribar a algun acord perquè el Col·legi de Periodistes de Catalunya col·labori en la formació de periodistes per-

El projecte vol donar visibilitat a totes les religions.

El Govern ha posat en marxa un programa de formació dirigit als seus treballadors que continuarà al llarg d'aquest any

La direcció general adaptarà les guies de les religions en els àmbits educatius i sanitari per adequar-les a la realitat

què coneguin la realitat religiosa, conscienciar-los de la necessitat que facin visible la realitat de la diversitat religiosa del país i no incorrin en tòpics i estereotips sobre determinades creences.

A més de periodistes, Vendrell també vol organitzar cursos sobre la realitat religiosa per a mestres, universitaris, personal sanitari i ajuntaments, entre d'altres col·lectius. Vendrell també s'ha proposat actualitzar les guies de les religions en els àmbits educatiu, penitenciari i hospitalari per adaptar-les a una realitat «que ha multiplicat els últims anys» la presència de confessions religioses.

«Crec que és molt important que si estem en un hospital i tenim un musulmà o un evangelista al llit del costat sapiguem la seva realitat perquè això ajuda a la comprensió mútua», ha posat com a exemple Vendrell, que ha recuperat per a aquest any una subvenció de 600.000 euros per difondre i promoure el fet religiós a Catalunya. Una altra de les iniciatives que impulsarà el nou director general és reduir la periodicitat del butlletí electrònic que edita la seva direcció general, que passarà de ser trimestral a mensual i que es proposa divulgar continguts informatius que representin totes les religions que es practiquen al país. A Internet, Vendrell ha anunciat un redisseny del web de la seva direcció general per incloure «més informació i noves eines», com fitxes amb dades bàsiques de totes les religions i altres materials divulgatius, per ajudar a conèixer la diversitat de confessions i que aquestes puguin utilitzar-lo amb l'objectiu de difondre les seves activitats.

L'arribada dels Reis d'Orient és prevista per les 17.30 h, a l'estació de tren. EFE

De Lleida, a tot Catalunya

Ningú es quedarà sense poder veure Melcior, Gaspar i Baltasar: aquest diumenge, TV3 retransmet en directe la cavalcada dels Reis d'Orient a Lleida

● TV3 torna a Lleida per retransmetre l'arribada i la cavalcada dels Reis d'Orient pels carrers de la capital del Segrià, tal com ja va fer l'any 1992. Des de llavors, la ciutat ha crescut molt, sobretot pel marge esquerre del riu; per això, una de les principals novetats és l'ampliació del recorregut, que creuarà el riu Segre fins al barri de Cappont, amb entrada pel pont Vell i sortida al pont de la Universitat. D'aquesta manera, s'amplia la durada de l'espectacle i s'hi incorpora la imatge de la Seu Vella, un dels elements més identificatius de Lleida. A més, la cavalcada presentarà nous elements artístics i visuals. L'arribada dels Reis Mags a la ciutat és prevista per dos quarts de sis de la tarda a l'estació de tren, i la cavalcada arrencarà mitja hora després. El programa que la retransmetrà estarà conduït per Elisabet Carnicé, copresentadora de

l'espai *Quarts de nou*, i Lluís Marquina, conductor de *Generació digital*.

SERVEI POSTAL

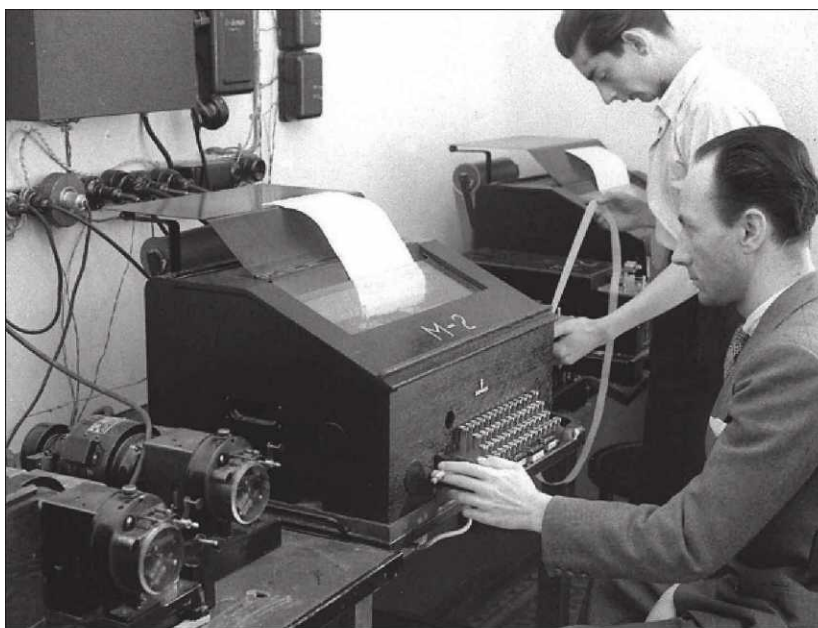
Cal dir que des del 28 de desembre, el camarlenc ha recollit les cartes manuscrites dels nens de Lleida. D'altra banda, des de 1989 la Paeria ofereix un servei gratuït de cartes telemàtiques a Melcior, Gaspar i Baltasar que té molt bona acollida entre els més petits. Anualment, arriben unes 3.500 cartes als Reis Mags mitjançant aquesta via telemàtica. Un jurat, format per membres de Col·legi de Periodistes de Lleida, selecciona les tres millors missives, que reben premis en metàl·lic. A més, tots els participants reben un petit obsequi d'agraïment per correu postal. Enguany, el jurat ha anunciat que valorarà les cartes escrites amb simpatia i bon humor.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

La agencia nació como un pequeño negocio local en 1939. Sala de teletipos de la agencia en 1940. /EFE

75 años de información global en español

Efe celebra su aniversario con el foco en América Latina y el mundo árabe

R. G. GÓMEZ
Madrid

En la era digital la información circula a una velocidad meteórica, pero hace tres cuartos de siglo, cuando echó a rodar la agencia Efe, viajaba a toque de pedal. Los radiotelegrafistas que recibían la información en Madrid la redactaban antes de ser distribuida por una flotilla de ciclistas a los diarios y emisoras de radio más importantes de la ciudad. Lo recordaba a la propia agencia uno de aquellos pioneros, que ahora cuenta con 96 años.

Convertida hoy en la cuarta agencia de noticias del mundo y la primera de habla hispana, Efe nació como una sociedad anónima el 3 de enero de 1939, en plena Guerra Civil, incorporándose al grupo de Agencias Aliadas. Ese año se trasladaron las oficinas de Burgos a Madrid y se le asignó una rúbrica distinta a cada bloque informativo. Así, las noticias internacionales se firman bajo la marca Efe, las nacionales, Cifra, y las deportivas, Alfíl. Nadie sabe a ciencia cierta el origen de las siglas, un enigma que ninguno de los miles de periodistas que han trabajado para la agencia ha sabido descifrar.

Lo que sí está claro es que los primeros años de vida de Efe corren paralelos a la evolución del régimen de Franco, que en 1956 declara la compañía "de interés general" y el Estado se convierte en accionista. Hoy está adscrita a la Sociedad Estatal de Participaciones Industriales (SEPI), un organismo dependiente del Gobierno, que sigue nombrando directamente a su presidente y al consejo de administración.

El régimen de Franco colocó a notables falangistas al frente de Efe, como el periodista, político y diplomático navarro Manuel Aznar Zubigaray. Ya en los tiempos de Carlos Sentís como presidente y Carlos Mendo como director gerente (mediados de los años sesenta) empieza a cambiar el rumbo y entran nuevos vientos. Se abre en Buenos Aires la primera corresponsalía en América, el embrión del servicio informativo dirigido a América Latina.

Y es precisamente la presencia al otro lado del Atlántico y la expansión al mundo donde Efe tiene actualmente puesto el foco, según explica un portavoz de la empresa. La agencia es hoy una compañía informativa multimedia en la que colaboran más de 3.000 profesionales de 60 nacionalidades y con delegaciones en 120 países. Su actual presidente, José Antonio Vera, asegura que lo que define a la agencia es

"su potencial venidero, de la mano de la innovación tecnológica y de la expansión de la lengua española en el mundo".

Nada queda ya de aquel primer receptor de fotografía que se instaló en 1951, pero una de las imágenes que dio la vuelta al mundo la captaron fotógrafos de Efe con una Nikon F2. Manuel Barriopedro y Manuel Hernández de León supieron burlar el cerco de los asaltantes y sacar del Congreso de los Diputados el carrete que recogía el momento en el que el teniente coronel Tejero irrumpió

La compañía inaugurará en febrero su nueva sede central

pistola en mano en la tribuna del hemiciclo. Para evitar que fueran confiscadas por los guardias civiles rebeldes, Barriopedro y Hernández escondieron en los zapatos y los calzoncillos unas históricas instantáneas que serían premiadas con los más importantes galardones, como el World Press Photo.

Quizá la pareja profesionalmente más prolífica de la historia fue aquella que cubrió la final de la Copa Davis de tenis de 1965 en Sidney, que enfrentaba a España y Australia. Un redactor y un fotógrafo transmitieron más de 100.000 palabras y 1.200 fotografías de aquel evento deportivo. Con el Mundial de Fútbol de 1982 y los Juegos Olímpicos de Barcelona 92, la agencia Efe asumió un doble reto: lograr velocidad y ampliar el volumen de sus transmisiones en todos los formatos. Las computadoras comenzaron a tomar el relevo de las viejas perforadoras de teletipos. Ahora, los reporteros que cubren los conflictos bélicos o las catástrofes naturales en zonas remotas viajan con una maleta con transmisores de satélite que difunden las noticias al instante.

Para celebrar el 75 aniversario, la compañía inaugurará una nueva sede central en febrero. Abandonará las instalaciones que ocupa en el centro de Madrid desde hace 32 años para ubicarse en un edificio de 18 plantas a las afueras de la ciudad. Ocupará las 15 primeras (11.000 metros cuadrados en total). Será la cocina desde la que se servirán tres millones de noticias al año, 900.000 fotografías, 40.000 vídeos, 40.000 audios informativos y 4.000 reportajes. Nada que ver con aquel pequeño local de la calle Vitoria de Burgos en el que nació Efe.

Manuel de Unciti, periodista y misionero

Fue redactor de 'Ya' y escribió en revistas religiosas de vanguardia

JUAN CANTAVELLA

Imposible pensar que la quietud se apoderó del cuerpo de Manuel de Unciti, cuando nada podía detenerle, siempre con un dinamismo que apabullaba a quienes se relacionaban con él, incluidos los más jóvenes. Imposible seguirle en las actividades diarias que realizaba como profesional de la prensa, como sacerdote, como director de una residencia de estudiantes de periodismo. Le encadenó paulatinamente la enfermedad pulmonar que en los últimos años le redujo a la práctica inmovilidad en el salón de su casa, pero aun en esas condiciones, atado al oxígeno, continuaba escribiendo libros y artículos (para *El Correo* y *Reinado Social*) y, sobre todo, preocupándose por todos aquellos periodistas que convivieron con él y a los que seguía de cerca, aunque fuera mediante el teléfono, un artilugio del que siempre había abominado.

Manuel de Unciti (San Sebastián, 1931) estudió en el seminario de Vitoria y después se especializó en Misionología en Roma, pero abandonó el doctorado cuando cayó en la cuenta de que por ese camino "me veía vestido de rojo y con el título de monseñor". Cursó estudios de pastoral, mientras atendía a emigrantes en París, pero se vino a España para estudiar en la Escuela Oficial de Periodismo, porque en las Obras Misionales Pontificias, las que potenciaron sus grandes maestros vascos (Sagarminaga, Goiburru, Larrauri), necesitaban un periodista con carné. Allí ejerció la animación misionera y dirigió sus revistas. Fue un misionero frustrado y, precisamente porque se sentía incapaz de vivir en un poblado africano o asiático, admiraba profundamente a quienes entregaban su vida a la evangelización y promoción social de aquellos países.

A esta actividad dedicaba escritos y conferencias, pero su día laboral se completaba tarde y noche con la dedicación a la prensa. Fue redactor religioso del diario *Ya*, para el que preparaba cada día la sección *Iglesia posconciliar*, hasta que optó por pedir la baja, un cuarto de hora antes de que le echaran, pues su talante progresista no era del agrado de quienes en un momento determinado tomaron las riendas de la Editorial Católica (1980). Escribía para las revistas religiosas que estaban en la vanguardia durante los años finales del franquismo, en la

Transición, en los tiempos de asentamiento de la democracia. Nunca fue el cronista preferido de los obispos, ciertamente, pero le otorgaron dos veces el premio ¡Bravo!

Si lo anterior fue vivido con intensidad, se volcó especialmente en la Residencia Azorín, que creó para formar a un grupo de alumnos de periodismo, como profesionales y como cristianos. En un chalé del distrito madrileño de Chamartín convivió sucesivamente con docena y media de estudiantes durante casi 40 años, con el resultado de unos 250 periodistas, algunos jubilados ya, que se hallan desperdigados en medios de comunicación de toda España (varias veces intentó la policía franquista cerrarla). Sus ingresos

Manuel de Unciti.

Fundó la Residencia Azorín, donde formó a alumnos de periodismo

iban destinados íntegramente a mantener aquella costosa estructura y el tiempo se alargaba en comidas y tertulias para exponer, escuchar, polemizar (en lo que era maestro). Su parroquia era esa, tan atípica, aunque su mentalidad le impedía adoctrinar a nadie: más bien ofrecía aquello que le rebosaba del corazón, siempre fiel a su sacerdocio, pero rebelde hasta el último día en la búsqueda de una Iglesia renovada.

Este recuerdo emocionado es el de todos los compañeros que recibimos durante cuatro o cinco años el regalo de su entrega generosa, pero que ya nunca se alejó de nosotros en una entrañable relación paterno filial que no podrá vencer su muerte.

Juan Cantavella es periodista y catedrático de Periodismo en la Universidad CEU San Pablo (Madrid).

«The Wall Street Journal» compara a TV3 con la televisión castrista

D. J. F.

BARCELONA- El diario estadounidense «The Wall Street Journal» dedicó ayer un artículo a TV3 en el que critica el «excesivo sesgo separatista» que destila el canal autonómico catalán. De hecho, la entrada del artículo no podría ser más explícita: «Si eres una prostituta o un delincuente en alguno de los programas de TV-3, lo más probable es que hables castellano». Bajo el título «¿Qué hay en la televisión catalana? Separatistas», el periodista denuncia del «decisivo giro –del canal– en favor de la independencia» de la región. El texto recuerda la manipulación informativa de TV3 el día de la Diada, centrándose en el informativo infantil Info

El prestigioso diario critica el «giro en favor de la independencia» de la televisión pública

K, en el que algunos menores de edad se declaraban nacionalistas, o el documental Hola, Europa!, en el que 231 personalidades catalanas expresaban su apoyo a la independencia (...) pero no hubo ni una crítica a las posturas proindependentistas». Además, el artículo recoge el testimonio del director de la cadena durante los ochenta, Alfons Quintà, quien declara: «A veces TV3 es peor que la

antigua televisión soviética». «Veo Cubavisión y no es peor que TV3», añade. El autor se hace eco de la postura oficial de la cadena, en la que la programación se limita a reflejar la realidad social y el creciente sentimiento independentista en Cataluña. No obstante, el periodista reconoce que TV3 ejerce de «contrapunto» a los canales estatales, que ignoran el movimiento independentista.

elradar

L'article recuperava la polèmica de l'informatiu *Info K*. TV3

Un article del 'Wall Street Journal' diu que TV3 té un biaix separatista

ÀLEX GUTIÉRREZ

"Si ets un macarra, una prostituta o un personatge de baixa estofa en una sèrie de TV3, probablement parles castellà". Així arrenca l'article que publicava ahir el diari econòmic *The Wall Street Journal* i en què retratava TV3 com una televisió consagrada a l'independentisme. El reportatge, escrit des de Madrid pel corresponsal del diari, es feia ressò d'algunes polèmiques recents com el de l'informatiu infantil *Info K*, que la passada Diada va entrevistar menors -com fa amb la resta de temes- que havien participat en la cadena humana. No referenciava, en canvi, que amb motiu del 12-0 el mateix programa del Super3 va entrevistar nois i noies que van participar en l'acte reivindicatiu de la Hispanitat. L'autor, per cert, es referia a l'11 de setembre com a "dia regional" i, al seu parer, la cobertura de TV3 va ser molt criticada. La vi-

sió que ofereix l'article coincideix amb l'argumentari de mitjans com *El Mundo* i *La Razón*. Amb tot, reconeix que les televisions espanyoles que es veuen a Catalunya, i que acaparen tres quartes parts de l'audiència, fonamentalment ignoren l'independentisme.

L'article recull també unes declaracions d'Alfons Quintà, primer director de TV3 i que en els últims temps s'ha distingit per llançar crítiques molt dures al canal. Quintà assegura que la televisió cubana és més objectiva que la catalana. La peça va ser àmpliament comentada ahir a les xarxes socials. El seu autor, David Román, admetia en una piulada que la línia de TV3 "refleix en gran part la de la majoria de catalans". Es preguntava, tot i així: "Però, i la minoria?"

El diari està editat per News Corp, grup presidit per Rupert Murdoch. Entre els seus consellers hi ha l'expresident del govern espanyol José María Aznar.

El debate sobre la concentración en los medios de prensa se enciende en Perú

El Gobierno de Humala sugiere que el Congreso aborde una posible regulación

JACQUELINE FOWKS
Lima

Es difícil saber cuándo el presidente de Perú, Ollanta Humala, genera polémica para desviar la atención de un asunto preocupante, cuándo se trata de una posición pensada o cuándo se trata de una reacción a bote pronto. Ello ocurre con sus opiniones en contra de la concentración de medios de comunicación y que han reanimado el debate que surgió a

fin de agosto sobre el tema, al sugerir el pasado jueves que el asunto sea visto en el Congreso.

El domingo pasado, en una entrevista televisiva en horario de máxima audiencia, al ser preguntado por las declaraciones del escritor Mario Vargas Llosa —quien criticó la concentración de medios en Perú— respondió: Es “una vergüenza que estemos teniendo un grupo que prácticamente sea dueño de los medios de comunicación. Eso es peligro-

so”. Fue la primera vez que tomó partido en la cuestión. Pero el jueves, al salir de la ceremonia de inicio del año judicial, la prensa volvió a interrogar a Humala sobre el tema debido a las críticas que generó su postura.

“Hay que recoger lo que dicen las ONG como Ipys [Instituto de Prensa y Sociedad] que señala que debe ir al Congreso, que es un espacio deliberativo donde está la representación directa del pueblo”, respondió.

Sin embargo, Humala erró al atribuir a la ONG algo que no había dicho en su comunicado del lunes, pocas horas después de conocerse la posición del presidente en la controversia sobre la posición dominante del Grupo El Comercio en el mercado de diarios —un 78%— después de la adquisición, en agosto, de acciones del Grupo Epensa.

“Respecto de la adquisición de Epensa por El Comercio, planteamos un amplio debate sobre me-

didadas que impidan, democráticamente, la concentración de la propiedad de los medios o su monopolio, conforme al mandato constitucional", indicó el Ipys, sin aludir al Congreso.

El diario *El Comercio* ha interpretado la declaración del presidente como una "amenaza velada a la libertad de expresión", mientras que la líder del Partido Popular Cristiano y excandidata presidencial, Lourdes Flores Nano, la calificó como una "amenaza abierta" a la libertad de expresión.

Desde la transacción de agosto, el Grupo El Comercio es el ac-

El presidente de Perú, Ollanta Humala, durante una entrevista en enero de 2012, seis meses después de su elección. / PAOLO AGUILAR (EFE)

cionista mayoritario del Grupo Epena, con el 54%.

Durante la entrevista del domingo, la periodista de América Televisión (el principal canal del país, perteneciente al Grupo El Comercio) anotó que fue una operación legal. "Ahorita no es ilegal", matizó el presidente. La frase fue criticada por políticos del Apra, del fujimorismo y por el diario *El Comercio* recordando el primer plan de gobierno de Humala (La Gran Transformación), antes de la reorientación en la llamada Hoja de ruta. El primer documento expresaba la intención de elaborar una ley de comunicaciones audiovisuales, al estilo de Ecuador y Argentina, "que establezca un reparto equitativo y plural de los medios entre distintas formas de propiedad (privada, pública y social)".

El grupo de medios La República, que también trató de adquirir las acciones de Epena, se siente perjudicado por la transacción de agosto. En noviembre, ocho periodistas y el director del diario *La República*, Gustavo Mohme, in-

El grupo El Comercio controla el 78% del mercado de diarios del país

terpusieron ante el Poder Judicial una acción de amparo en defensa de la libertad de información y el pluralismo informativo, cuestionando la compra de Epena por parte de El Comercio. La acción fue admitida el 27 de di-

ciembre y notificada este jueves a El Comercio y a la familia propietaria de Epena, los Agois-Bancheiro, según informó ayer *La República*.

La Constitución de 1993 establece que "las empresas, los bienes y servicios relacionados con la libertad de expresión y comunicación no pueden ser objeto de exclusividad, monopolio ni acaparamiento".

Humala tuvo, en diciembre, la mayor desaprobación en dos años y medio de gobierno (73% según la empresa de sondeos GFK) y desde noviembre no puede despejar las sospechas acerca de la influencia de un operador del exasesor de inteligencia Vladimiro Montesinos en su entorno más cercano. Una comisión parlamentaria debe investigar la cuestión, pero avanza lentamente.

pareumàquines
ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

‘El Mundo’ comença a admetre que potser Mas no va de ‘farol’

Titular inusualment neutre a *El Mundo*. “Mas comunica als líders de la UE que Catalunya s’autodeterminarà el 9-N”. Res de *derivats*, *ordagos* i *jactancies*. Fins i tot *El País* collava més i obria amb “Mas tensa el pols sobiranista en demanar suport als líders de la UE” (és sabut que, a la premsa de Madrid, sempre és Catalunya qui tensa). I doncs? Què passa amb *El Mundo*? Una hipòtesi la pot aportar la comparativa del diari d’ahir amb el que van publicar l’endemà que se sabés la pregunta de la consulta. Aleshores l’editorial deia:

“Obviant que la consulta mai se celebrarà, i tots els seus interlocutors ho saben...” I en portada apuntaven la mateixa idea: “L’acord arriba sobre la base, acceptada per tots en privat, que molt probablement la consulta no arribarà a celebrar-se”. O sigui: era un *farol*, segons el diari. En canvi, ahir el to havia canviat radicalment. La primera frase del text de portada era: “Mas dona per fet que el govern espanyol no aconseguirà aturar el referèndum”. I, a dins, un titular a cinc columnes assegurava: “Mas garanteix a la UE que hi haurà consulta”. És a dir, on deia blanc dic negre. Nervis, molts nervis denota aquest tractament editorial. O, com a mínim, descol·locació per com Mas està demostrant ser *inasequible al desaliento*, com es deia fa unes dècades (i, al pas que anem, com es dirà d’aquí pocs anys). L’editorial d’ahir es marcava un Montilla –reclamava fets i no paraules– i exigia un cop més l’asfíxia econòmica per a Catalunya, tancant l’aixeta del FLA. Sí, ja saben: aquest finíssim mecanisme que ens permet accedir als nostres propis diners, però pagant interessos.

SEGRESTOS A SÍRIA

Arriscar la vida per informar

En el transcurs d'aquests últims mesos el segrest de periodistes a Síria ha contribuït a evidenciar una seriosa forma d'agressió no solament a la premsa, sinó a tots els ciutadans del món, a l'impedir o obstaculitzar el dret de tothom a accedir a informacions veraces. La trista realitat de l'existència de violacions sistemàtiques dels drets humans en zones de conflicte genera interès per conèixer qui porten a terme aquests actes, i no tan sols perquè la comunitat internacional intervingui en el judici als autors, sinó també per protegir la pobla-

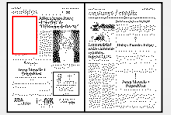
ció civil involucrada involuntàriament i principal víctima de les injustícies que es produeixen en aquests episodis. En aquest sentit, el periodisme de guerra és fonamental perquè els ciutadans del món es puguin formar una opinió crítica sobre la situació i per garantir que no es cometin certes barbaritats o, com a mínim, que aquestes surtin a la llum. El periodisme de guerra és una eina eficaç per ajudar a la protecció dels béns jurídics més importants: la vida, la integritat física i els drets humans. Els periodistes de guerra, que donen visibilitat a aquestes situacions, són els pri-

mers garants dels drets humans en aquests conflictes, i s'hi juguen la vida. Els ciutadans hem de valorar més aquesta mena de periodisme i defensar-lo contra tot tipus d'atac. Mobilitzem-nos contra el segrest d'aquests 30 periodistes a Síria. La indiferència no és mai la resposta adequada a la injustícia i amb el temps es converteix en una mort lenta.

Dimitry Zetrenne

Estudiant de Dret.
Barcelona

Al menos, 108 periodistas asesinados

> Marc Marginedas, Javier Espinosa y Ricard Garcia Vilanova están entre los 87 periodistas secuestrados en el ejercicio de su profesión el 2013 en el mundo, según la ONG Reporteros Sin Fronteras (RSF). El secuestro de informadores se ha disparado un 129% y, en general, el acoso y persecución de la prensa en forma de amenazas y detenciones no ha parado de crecer. Por otro lado, según datos de la Federación Internacional de Periodistas (FIP), al menos 108 periodistas y otros trabajadores de medios de comunicación fueron asesinados en 2013, lo que supone un descenso del 10% con respecto al año anterior.

La lista anual de la FIP muestra que las regiones más mortíferas para los periodistas fueron Asia-Pacífico, con un 29 % de los asesinatos (31), Oriente Medio y el mundo árabe con un 27 % del total (29) y África (22). América Latina se situó en cuarto posición, con al menos 20 asesinatos de periodistas, en tanto que en Europa hubo tres periodistas asesinados. La cifra de asesinatos es ligeramente menor (un 10 %) que el año anterior, pero sigue siendo muy elevada.

El actual conflicto en Siria convierte a ese país árabe en el primero de la lista de los más peligrosos para los medios en 2013, mientras la violencia y la corrupción en Filipinas, los insurgentes en Pakistán y el terrorismo y el crimen organizado en Irak e India, suman entre todos la mayoría de las víctimas.

TELEVISIÓ Pedrerol inaugurarà «El chiringuito de jugones»

El nou programa del periodista al canal Nitro aspira a convertir-se en el debat líder en matèria esportiva. ► 60

CORREU ELECTRÒNIC cultura.diaridegirona

Murdoch abandona Star China TV tras años sin acceso completo al mercado chino

21ST CENTURY FOX La multinacional 21st Century Fox, propiedad de Rupert Murdoch, ha vendido a un grupo mediático chino sus acciones (el 47% del total) en el servicio de televisión por satélite Star China TV, después de casi dos décadas de problemas de acceso al mercado chino por la censura de Pekín. Star TV China, en la que el conglomerado de Murdoch ya había dejado de ser accionista mayoritario en 2010, pasa a ser controlado en su totalidad por China Media Capital (CMC), fondo de inversiones manejado por el estatal Banco de Desarrollo de China, según la agencia oficial *Xinhua*.

TV AUTONÒMICA

La TV basca tanca l'any sense dèficit ni deute

El grup EITB ha tancat el 2013 amb una quota del 13,1%, per a ETB (dos dècimes per sota del 2012), però amb un «rècord històric» en les audiències de les ràdios de l'ens. A més, radiotelevisió basca ha aconseguit passar l'any «en equilibri econòmic i financer», al tancar el balanç del 2013 sense deute ni dèficit, tot i que el finançament ha estat menor, segons va explicar ahir la directora general del grup, Maite Iturbe. ≡

ÒSCAR DALMAU

10
11

DOMINGO 5 DE ENERO 2014

L'ENTREVISTA
DEL DIRECTOR
CARLES
CAPDEVILA

FOTOS: FRANCESC MELCION

“Odio el moment en què, en un sopar, algú comença a explicar acudits”

— **T'anava a dir senyor Dalmau. Saps qui era el senyor Dalmau?**

— El senyor Dalmau i el senyor Viñas van fer parella artística a la ràdio. De fet, el senyor Dalmau no es deia senyor Dalmau, era un cognom que li havien posat al personatge. El Viñas, que sí que es deia Joan Viñas, va ser profe meu. Em va fer un curs d'oratória i de locució quan jo estava fent ràdio als inicis de Ràdio Estel, on vaig estar fent un programa de jazz.

— **Quan vas saber que tenies una veu important?**

— Jo he conviscut sempre amb la meua veu. Què és tenir una bona veu? En ràdio sempre s'ha associat tenir una bona veu a tenir una veu greu. També és així en el cas dels dobladors. Però, de fet, potser es guanyen millor la vida els dobladors que tenen una veu més mal-leable.

— **Quan vas fer el canvi de veu? I quan en vas començar a viure, de la teua veu?**

— El primer contacte que vaig tenir amb la ràdio va ser al meu barri, a Ona Popular de Sants, a través del que abans en deien una EATP [ensenyaments i activitats tècnica-professionals], quan estudiava a l'Institut Joan Coromines, d'Hostafranes. Amb un grup de vuit o deu alumnes vam muntar una pràctica que consistia a preparar un programa que s'emetia per Nadal a la ràdio del barri. Et sentien a dos o tres carrers. Ens van passar la cinta de casset a cadascú perquè ens l'emportéssim de regal a casa. Llavors vaig escoltar la meua veu. I vaig quedar bastant acollonit, perquè estava fent el canvi.

— **Hi havia algun gall?**

— Sí, sí, hi havia galls, era una veu raríssima... Eselar, és allò propi de l'adolescència, quan encara ens falta un bull a tots. Un parell o tres d'anys més tard, ja a Ràdio Estel, vaig començar a tenir la veu que tinc ara. Em van fer gravar algun indicatiu de la ràdio, algun anunci... I deien: “Tu que tens la veu més greu, això hi quedarà bé”.

— **Per lligar serveix?**

— A la meua dona li agrada la meua veu. Llavors, si li he de dir segons què a cau d'orella, abaixo el to...

— **I quan vas saber que feies gràcia?**

— Vaig fer la carrera de comunicació audiovisual a la Universitat Pompeu Fabra. Érem la primera promoció, conillots d'Índies. I allà a la gent se la preparava per ser director de cinema o realitzador de televisió. L'Òscar Andreu i jo érem un parell de bojos sonats. La meua primera feina remunerada me la va donar l'Antoni Bassas quan vaig anar a Catalunya Ràdio perquè buscaven una figura de guionista i locutor per a l'*Alguna pregunta més* radiofònic.

— **Li vas dir al Xavier Cervantes, que et va entrevistar fa temps per a l'ARA, que tu sí no cobres no fas riure.**

— Moltes persones es pensen que com que fas riure per la ràdio o per la tele, vas per la vida explicant acudits, o fent veus, o fent veuetes. Odio el moment en què, en un sopar, algú comença a explicar acudits.

— **Què et sents? Un guionista?**

— Jo vine del guió, vull dir que sí. Durant molt de temps també he estat fent guions per al Manel Fuentes o per a l'Antoni Bassas, o per a qui em pagués. Per a la Júlia Otero, per al *Polònia*, per al *Crackòvia*.

— **El teu personatge de presentador és un home natge al presentador clàssic de concursos.**

— Home, a mi m'agradava molt el Bachs, el *Filiprim*. La gent diu que era un concurs, però jo tampoc no et sabria dir qui guanyava, era un programa una mica salpebrat de gags i esquetxos d'humor.

— **El Bachs duia un bigoti postís.**

— M'enrecordo especialment d'un gag, en un *Filiprim*. La gent li deia: “Però escolti, aquest bigoti és postís o és de veritat?” I el senyor Bachs davant de la càmera va dir: “Fart que m'ho preguntin, els diré la veritat: és fals, aquest bigoti és fals”. Se'l va treure, i a sota en portava un altre d'igual, idèntic. Vaig pensar: “Ostres, que bo”. Amb el senyor Bachs em trec el barret.

— **La teua imatge la vas aportar tu al programa.**

— Sí, jo venia de casa així. Venia amb els cabells llargs, potser massa llargs i tot. Me'n recordo quan vam fer la prova al càsting, i anava amb aquestes ulleres, amb un vestit amb americana ajustada, amb les corbates primes que a mi m'agrada lluir. I quan em van dir que

“ Amb l’Oscar Andreu ens vam conèixer amb 18 anys i mai ens hem emprenyat; ni tan sols hi ha hagut una discussió pujada de to ”

m’havien escollit per presentar *El gran dictat*, els vaig dir que una de les meves preocupacions era que no em disfressessin. Els vaig dir: “Mireu, jo vaig vestit així, m’agrada vestir amb americana, amb pantalons...” Recordo que a les primeres proves de vestuari em van portar texans trencats, vambes de colors... Amb vambes, per exemple, hi vaig poquíssim. I al meu armari no hi tinc pantalons texans.

— **No portes mai texans?**

— No. A l’època adolescent sí; m’agradava el hip-hop i anava amb texans amples, amb vambes, amb beisbolera... Sí, sí. Com un raper.

— **Bé, em costa de creure però si portes fotos...**

— No, crec que les he cremat totes.

— **Com vas anar a parar al teu estil actual?**

— Em va començar a atreure la roba antiga del seixanta i setanta potser farà uns 15 o 16 anys, quan van començar a proliferar les botigues de roba de segona mà. Però com que tinc al·lèrgia a la pols, anava seleccionant peces: “Mira, aquesta sembla nova”. Sempre m’ha fet gràcia comprar roba antiga però estrenar-la jo.

— **¿Això vol dir que t’hauria agradat viure a l’època de *Madmen*?**

— Em fascina tota l’estètica d’aquesta sèrie. Trobo que en aquella època es cuidava molt més l’estètica a l’hora de sortir o a l’hora d’anar de festa. Ostres, la gent es mudava per anar a sopar a un restaurant un dissabte a la nit amb la parella.

— **Amb què més ets estrany?**

— Amb què més? Ostres, no ho sé. Digue-m’ho tu. Potser en el fet que vorejant els 40 anys continuo vivint de lloguer, que és una cosa que sobta a la gent de certa edat. Tampoc tinc cotxe, per exemple. No en necessito. Visc a Barcelona, sóc un pixapins en tota regla i per anar a la feina tinc una moto, una Vespa, això sí. No bec, i tampoc fumo, perquè de petit era asmàtic. No he fumtat mai en ma vida.

— **No tens fills?**

— No tinc fills, no estic casat, visc en parella, però vivim separats perquè ella treballa a Madrid i jo a Barcelona. *Living apart together*. Potser és el secret d’una relació que ja fa 10 o 11 anys que dura.

— **Aquest gener del 2014, l’any de la consulta, fas 40 anys: has de començar a madurar i prendre decisions.**

— Sí, els faig el 21 de gener, primer dia d’aquari, l’era d’aquari. Pot ser que hi hagi diversos referèndums a la meua vida.

— **Com ho portes això de ser el tio més premiat i**

Mireu el vídeo
a Ara TV

que tot el que toques et vagibé?

—Mira, no t'enganyaré, hi ha un punt de no tenir-les totes, no sé si és el tarannà aquest català. Has de dir: "Toco fusta perquè tot continuï anant bé". Però si que és veritat que la recta final del 2013 ha anat força bé. Vull dir que hem rebut l'Ondas pel programa de ràdio, les audiències ens han confirmat com el programa més escoltat, *La competència* al migdia té un share d'un 52%. *El gran dictat* continua fent, i vam rebre també el Premi Nacional de comunicació.

—Ara amb *El gran dictat* anireu als dissabtes.

—Com un *late*, un programa encara més llarg, amb la participació de concursants coneguts.

—Per tant, tu el 2014 el tens encarrilat.

—Sí. La ràdio el que et dóna també és seguretat que podràs seguir pagant el lloguer des del setembre fins al juliol. A la ràdio és estrany que un programa caigui a mitja temporada o al cap de dos mesos o tres. A la televisió ja no ho pots dir.

—La veu de *Caçadors de bolets* va aguantant.

—Sí, és curiós aquest programa perquè és absurd, un programa de caçar bolets. A Madrid la gent al·lucina. Venen els estudis d'audiència i diuen: "¿Pero esto que es?" "Bueno, esto es gente que va a buscar setas". Filipen de veure com els catalans es poden enganxar a això. I de fet molta gent creu que jo vaig a la muntanya a buscar bolets i que la mà que surt és la meua. Però jo et puc dir que no he anat en ma vida a buscar bolets a la muntanya, en ma vida.

—M'ho crec perquè, a més, anar-hi amb pantalons de tergal i amb sabates ha de ser molt complicat.

—Sí, sí, és complicat. No tinc roba per anar a la muntanya...

—Et veus fent d'actor?

—No, no, no. Si em fas quadrar una frase ja et dic jo que no te la quadro.

—Has fet recopilatoris de música.

—Però no canto. M'agrada molt la música dels anys seixanta, i em vaig adonar que hi havia un munt de música que s'havia fet a Catalunya que jo no coneixia. Música pop, cançons d'amor, temes que cantaven a l'hedonisme. A la meua generació i a les posteriors, tot el que ens havia arribat era el que s'havia editat en CD, que era tot música de cantautors. Hi havia un món molt desconegut amb una qualitat musical excepcional, perquè gran part d'aquelles gravacions s'havien fet amb músics de conservatori, amb cantants molt professionals. Era una època en què per cantar el 90% de cantants havien de saber-ho fer.

—Amb l'Òscar Andreu sou parella professional invisible.

—Ens vam conèixer amb 18 anys i ara jo en tinc 39 i ell

38. L'altre dia en parlàvem i deïem: "No ens hem empenyat mai, mai". Però és que ni tan sols no hi ha hagut mai una discussió pujada de to per res, ni personal ni laboral. Nosaltres vam començar a pensar junts l'últim curs de carrera. Ens coneixíem des del començament, però vam descobrir que treballàvem molt bé junts fent el projecte de final de carrera. Jo estava penjat i no sabia què fer, i ell em va dir: "Joestic fent una mena de documental de ficció sobre els nens llop a Galícia". I vaig dir: "Doncs m'apunto a aquesta marciada". Així va ser com vam començar a treballar junts.

—Ja éreu dos éssers estranys, no?

—Sí, sí. Vam veure que funcionàvem bé. Tu també has sigut guionista. Saps que és molt difícil treballar en el món de les idees, perquè normalment tots tendim a pensar que som millors del que som, que les nostres idees són de puta mare. I amb l'Òscar treballem a quatre mans. Sempre ho hem fet així. Els guions, per exemple, sempre els hem servit passant dos filtres prèviament, el meu i el seu.

—Què et diuen de Catalunya els teus amics de Madrid?

—Madrirenys madrirenys, a Madrid n'hi ha pocs. Jo ja m'he cansat de donar explicacions, de fer pedagogia. A mi se'm fa difícil fer entendre a un monolingüe que tu ets bilingüe i que constantment veus atacada la llengua des de molts angles diferents. I és difícil també explicar que quan tu estàs parlant amb la teua parella en presència d'un castellanoparlant i t'hi adreces en català, no ho estàs fent per falta de respecte a aquesta persona ni estàs fent cap bajanada, és un acte reflex i no es fa per mystenir cap altre idioma.

—Entenen el procés?

—De fet, a Madrid normalment no et pregunten "¿Qué pasa con Catalunya?", sinó que la pregunta és "¿Qué pasa con Artur Mas?" No veuen que això és un moviment de base molt social, i que la política s'hi ha sumat molt després.

—Què passarà?

—Jo ho veig amb esperança. Em faria il·lusió assistir al naixement d'un nou estat. Sovint en parlo amb els meus pares, que van viure el naixement de l'Estat democràtic, van viure el final dels setanta amb tota aquella il·lusió, la mort de Franco, una alenada d'aire fresc, la legalització de tots els partits polítics, les primeres eleccions democràtiques...

—I creus que això arribarà?

—Ho veig complicat, però si la base social és prou àmplia, ha d'acabar passant.

—T'han demanat mai que et nullis presentant actes?

PERFIL De dilluns a divendres aconseguix treure'ns un somriure mentre fem el café del migdia amb les seves imitacions a *La competència* de RAC1, un programa d'humor "basat en fets reals" guardonat enguany amb el premi Ondas. I des de fa quatre anys ens ajuda a destrossar una mica menys el català en el paper de presentador d'*El gran dictat* de Televisió de Catalunya, l'últim Premi Nacional de comunicació i que estrena edició els dissabtes amb concursants famosos. L'Òscar Dalmau (Barcelona, 1974) és un comunicador amb estrella. El reconeixereu per la seva dicció perfecta (és la veu en off de *Caçadors de bolets*), la seva indumentària impecable i les grans ulleres de pasta negra. I per la seva parella professional, l'Òscar Andreu, amb qui forma un tàndem còmic imbatible.

—No en sóc partidari. Tinc un treball públic a la ràdio, ens escolta gent de tots els partits polítics. I això a mi m'agradaria conservar-ho.

—La crisi com la vius?

—Home, a mi em van molt bé les coses, però a casa o a la família més propera... El meu pare se'n va anar a l'atur per un ERO a l'empresa de mobles on havia treballat 35 anys. Va ser un ERO fet de males maneres. Pràcticament no li comptabilitzaven l'antiguitat a l'empresa, només n'hi reconeixien 7 anys... Afortunadament a mi m'anaven bé les coses i li vaig dir: "Papa, anem a judici". Ell em deia: "Però no tinc ni un duro..." La sentència li ha sigut favorable. Però hem estat vora dos anys i mig amb tribunals, amb històries legals. Molta gent que treballava amb el meu pare, que no tenien la sort de tenir un fill que els pogués anar mantenint mes a mes, van haver d'agafar els 1.000 euros de consolació que donava l'empresa com a indemnització perquè havien de pagar un lloguer el dia 31. També tinc un germà que està cobrant la paga mínima, i amb una nena.

—Estàs indignat?

—Jo no hauria d'indignar-me perquè laboralment tinc molta sort, però m'indigno per col·legues que estan a l'atur, per gent i noves generacions que pugem i que han de fotre el camp. El que indigna una mica és que ens han venut la moto a tota una sèrie de generacions, ens han dit que s'havia d'estudiar una carrera, i a més idiomes i informàtica, i que amb això no et faltaria la feina i et guanyaries la vida molt i molt bé. I gent amb dues carreres, i amb màsters, ha de fotre el camp perquè aquí no hi ha feina. Ho trobo tristíssim. Hi ha una sèrie de països satèl·lit que estan aprofitant-se del que aquí hem sembrat. Això sap greu. No sé com, però a aquesta gent se l'ha de fer tornar.

—Creus en alguna cosa?

—Vaig estudiar l'EGB als maristes de Sants, i em queda un pòsit de catolicisme. M'ha servit també a l'hora de fer humor sobre el catolicisme, a fer-lo amb propietat.

—Què faràs d'aquí 10 anys?

—No ho sé. N'hem parlat amb l'Òscar Andreu. "Tu et veus amb 50 anys i fent veuetes?" I si continuo fent *El gran dictat*, vol dir que d'aquí 10 anys seria una mena de Jordi Hurtado. Si hi arribo, espero estar igual de ben conservat.

BIENVENIDO 5 DE GENER 2014

RTVV no té qui la substituïska

El pas del temps confirma la manca de planificació i la improvisació amb què va actuar el govern valencià, que encara no ha decidit què farà amb el senyal i el patrimoni

LES DATES

29.11.13

A les 12.19 es va produir l'apagada en directe.

20.12.13

Alberto Fabra nomena l'exdirector de RTVV i exportaveu del govern, Lola Johnson, nova secretària autonòmica de Comunicació i Maite Fernández, exdirectiva de Canal 9, directora autonòmica de Comunicació.

TERE RODRÍGUEZ

● Les pitjors prediccions estan complint-se per a Ràdio Televisió Valenciana SAU (RTVV), en procés d'extinció i liquidació des que el govern valencià va ordenar amb nocturnitat i urgència publicar en el *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana* la llei que regula aquest procediment poques hores després d'haver-se aprovat a les Corts. I és que ja ha passat un mes llarg d'aquell fatídic i vergonyós 29 de novembre, en què el món sencer va assistir a l'apagada en directe de Nou (l'antic Canal 9), després d'hores de resistència dels seus treballadors i dels principals representants dels grups de l'oposició, i l'executiu d'Alberto Fabra encara no ha concretat què farà amb la xarxa pròpia d'emissió del senyal, ni amb l'arxiu documental de RTVV, que l'oposició ha reclamant que siga declarat BIC, ni amb el centre de producció de programes de Burjassot –taxat en 30 milions d'euros–. L'única cosa clara fins ara és que 1.660 treballadors de l'ens estan cobrant sense treballar, gràcies al permís retribuït que se'ls ha concedit perquè l'equip de liquidadors pugua treballar sense les «ingerències» d'uns professionals lliurats a la causa de denunciar tot allò que durant anys s'havia amagat i manipulat a la seua audiència, tal com estaven fent des que el TSJ valencià va anul·lar l'ERO i va ordenar la readmissió dels acomiadats.

Aquesta manca de planificació i la improvisació amb què s'està conduint la qüestió ha donat peu a nombroses especulacions sobre el futur del senyal i de les instal·lacions. Les primeres, que apuntaven a la possibilitat d'una venda a un inversor privat, van confirmar-se poques hores després de l'anunci de tancament. Unidad Editorial va mostrar el seu interès, a través del diari *El Mundo*, a poder optar al repar-

timent de les despulles de l'ens. Això no obstant, des de l'apagada definitiva a penes s'ha sabut res més de la pretensió del grup de crear una nova televisió privada al País Valencià i més si es tenen en compte els antecedents d'Unidad Editorial amb el seu canal estatal Veo 7, que va haver de tancar perquè era deficitari. Un altre dels possibles interessats a establir una nova televisió privada d'àmbit autonòmic seria el Grup COPE, que podria utilitzar el senyal de Mediterráneo TV. Aquest canal emet en castellà i es dedica principalment a retransmetre la programació del canal del grup, 13TV, encara que també emet alguns programes de producció pròpia, com ara la tertúlia *El faro, Anem de festa* –conduït per l'expresentador de Canal 9 Julio Tormo– o *Talento mediterráneo*. També tindria opcions d'entrar en la lluita per ocupar el buit deixat per la televisió pública valenciana Las Provincias TV, de Vocento, que té llogada la major part de la seua freqüència a una cadena de televenda. Tant Las Provincias TV com Mediterráneo TV van ser denunciades per l'exconseller de RTVV a proposta de Compromís, Rafael Xambó, per haver rebut presumptament un tractament de favor per part de RTVV, motiu pel qual va posar a disposició de la fiscalia nombrosa documentació sobre els fets denunciats.

El president Fabra, lluny de tancar el debat, no ha desmentit cap de les informacions que s'han publicat i, si bé no s'ha pronunciat sobre cap d'elles –«diversos mitjans de comunicació i algunes cadenes de televenda estan interessades», va dir el dia 6 de desembre a Madrid–, tampoc no ha descartat la venda de la freqüència. El líder valencià ha insistit en diverses ocasions que s'estan buscant-se fórmules perquè «s'informe en valencià del que passa en esta Comunitat», va dir en un acte públic en què va haver de recórrer a un fort disposi-

tiu policial per evitar la presència dels ex treballadors, que el segueixen en la seua agenda oficial des del tancament de l'ens. En aquest sentit, el govern valencià estaria treballant per aconseguir una desconnexió més àmplia amb el servei territorial de RTVE, que seria l'opció més barata. Això no obstant, ni el personal de l'ens públic ni les actuals instal·lacions –propietat de la Generalitat– són suficients per emular la cobertura informativa que hauria de donar un servei públic autonòmic. En tot cas, la Generalitat hauria d'arribar a un acord econòmic amb la corporació estatal per a ampliar els informatius i comprar programes en valencià i emetre'ls des de Madrid a la vesprada a través de La 2.

També des de la Diputació de València, presidida per Alfonso Rus –una de les veus més crítiques amb la política de Fabra–, s'ha plantejat la possibilitat de produir un programa des de la pròpia institució. «No podem deixar que les televisions privades deixen d'emetre en valencià informació sobre el que és nostre: l'agricultura, la meteorologia i la pilota. Si no es fa des de la

L'últim dia. Els treballadors de Nou van estar en directe des que es va publicar al DOCV la llei de liquidació i extinció de la RTVV publica fins a la desconnexió final. AGÈNCIES

Fabra es 'refugia' a RTVE per Cap d'Any

El tancament de RTVV ha provocat una situació insòlita com ha sigut la compareixença del president de la Generalitat Valenciana a través del senyal de RTVE per a pronunciar el tradicional missatge de Cap d'Any. Alberto Fabra es

va veure obligat a aparèixer el passat 31 de desembre en la desconnexió territorial de les 14.00 h, a més d'utilitzar en directe el web de la Generalitat, per adreçar-se als valencians. L'oposició ha criticat que Fabra utilitzara un

mitjà estatal un mes després de l'apagada de l'ens autonòmic. El PSPV també va denunciar que la primera intenció del govern havia estat contractar una productora privada, per 10.000 euros, per gravar el missatge. ■

Barcelona per a reunir-se amb la direcció de la CCMA i negociar la venda de productes valencians. El president de PAV, Ximo Pérez, fins i tot ha parlat de desconnexions territorials exclusives, convertint-se en un canal de referència. El vicepresident Ciscar ja ha advertit que l'acord de reciprocitat d'ambdós canals és mort, amb la desaparició de RTVV, i que l'arribada de TV3 passa per respectar les senyes d'identitat que recull l'Estatut valencià i que segons va denunciar en una roda de premsa posterior al ple del Consell, està vulnerable. Ara bé, alguns mitjans de comunicació valencià han assegurat que Acció Cultural, propietària dels repetidors que distribuïen el senyal de TV3, i ERC estarien pressionant perquè el president Artur Mas poguera convertir la negativa de la CCMA a passar el senyal en un vistiplau. L'entitat ja va votar majoritàriament per fer tot el possible pel retorn de TV3 després de la sentència del Tribunal Suprem que invalida el veto del govern valencià a canal català i que obliga a tornar les multes imposades a ACPV. ■

“Fabra busca «fórmules» per tindre informació en valencià, mentre els rumors sobre la venda de RTW s'estenen ràpidament

Generalitat, ho farem nosaltres», va declarar Rus en clara batalla contra Fabra. Però l'oposició va qualificar «d'oportunista» aquesta opció i va criticar que el cap de la Diputació no haguera votat en contra del tancament de RTVV.

Durant un debat a la Universitat de València sobre el futur de RTVV, el rector, Esteban Morcillo, va confirmar que les cinc universitats públiques valencianes estudien utilitzar els seus equipaments per a usufructuar l'espai que ha deixat el tancament de l'ens i que, segons va declarar, «és propietat de la societat valenciana».

EL RETORN DE TV3?

Però l'alternativa que sona amb més força i que ha fet sonar totes les alarmes al Palau de la Generalitat és la recuperació del senyal de TV3 al País Valencià. Una opció que garantiria l'utilització del valencià i una informació de proximitat. Representants de les Productores Audiovisuales Valencianes (PAV) van viatjar recentment a

El corredor de la mort de la TDT

Nou canals esperen alternatives del govern central al tancament que reclama el Suprem

Anàlisi

ÀLEX GUTIÉRREZ
BARCELONA

Els principals operadors de televisió a l'Estat aguanten l'alè a l'espera que el govern decideixi com aplica un mandat del Suprem segons el qual nou canals de la TDT han de cessar emissions. El dictamen es va emetre el 18 de desembre i obligava al tancament immediat, però les festes nadalenques han propiciat que el tema hagi quedat en uns llimbs. La pilota és a la teulada del govern, que és qui ha de decidir com aplica la sentència. El problema és que el seu marge de maniobra és relativament petit: el Suprem és molt clar. L'adjudicació a dit de nou canals de la TDT, sense el concurs pertinent, no s'ajusta a la llei.

¿Afectarà d'alguna manera específica a Catalunya?

No hi ha cap canal català afectat, però si finalment se n'han de tancar nou, hi hauria un 12% de l'audiència –aproximadament– que es repartiria en altres canals. En la mesura que anessin a parar als respectius canals mare del mateix grup (ja que n'hi ha molts que ofereixen continguts vinculats, com ara repeticions), això podria perjudicar la posició de lideratge de TV3 a Catalunya, que actualment està dos punts per sobre del seu principal competidor, Antena 3.

Quins són els grups afectats?

Mediaset (Telecinco, Cuatro...), Atresmedia (Antena 3, La Sexta...), VeoTV (del grup editor d'*El Mundo*) i NetTV (de Vocento, editora de l'*Abc*), són els grups afectats. Cadascú ha de perdre dos canals, excepte Atresmedia, que n'hauria de sacrificar tres. Cal distingir una doble tipologia d'afectats. D'una banda, Medi-

aset i Atresmedia estan produint ells tots els canals que emeten a les llicències que tenen concedides. En canvi, VeoTV i NetTV les tenen relogades a tercers. Això els suposa, per tant, una entrada de diners neta, sense haver d'assumir costos de producció de programació. Fonts del sector expliquen a aquest diari que el procés s'ha allargat un any en part perquè el govern ho ha fet servir com a mesura de pressió editorial per als operadors que tenen també un diari.

Quins canals han de tancar?

Tot i que la sentència n'assenyala uns de concrets, les cadenes podrien fer permutes: tancar un canal voluntàriament i, en la llicència que queda lliure, ressuscitar-hi el canal assenyalat pel Suprem. Cap televisió s'ha mullat explicant què faran si finalment els obliguen a tancar dos canals. Però algunes televisions apareixen en totes les travesses. És el cas de Nueve, un canal de Mediaset que, adreçat al públic femení, se solapa amb Divinity, del mateix grup i amb molta més audiència. Nitro també és un canal que podria desaparèixer, tot i que en aquest cas part dels continguts es repescarien, per exemple, a Neox, amb el qual comparteix un *target* masculí i jove semblant.

Hi ha alternatives al tancament?

Sí, però són difícils d'executar, ja que l'esperit del Suprem és inequívoc: calia haver deixat la porta oberta a l'entrada de nous operadors. El ministeri ni descarta ni confirma que estigui considerant un nou concurs. En tot cas, aquesta solució satisfaria Mediaset i Atresmedia –ja que hi concorrerien amb canals propis, i això sempre sumaria punts–, mentre que NetTV i VeoTV tindrien més dificultat de justificar per què han de cobrar ells com a arrendadors i no atorgar directament aquestes llicències a les televisions que actualment sí que estan emetent-hi (que òbvia-

NEGOCIACIÓ
El ministre José Manuel Soria és qui ha de donar sortida al conflicte. FERNANDO ALVARADO / EFE

Alternativa
Les cadenes veurien amb bons ulls una reducció menys dura de canals

Amenaçats
Nueve, Nitro, Xplora, Boing i Paramount són alguns dels que han de cessar

ment preferirien no haver de pagar el cost d'un mitjancer).

Què proposen les televisions?

Tot i que no tenen una postura declarada, diverses fonts indiquen a l'ARA que treballen en una proposta que passi per un aprimament de l'oferta, però menys sever que el que planteja el Suprem. I que respecti el pes relatiu de cada grup. És a dir, que es tanqui un canal per operador, no pas dos. De fet, en privat reconeixen que aquesta proposta no només minimitza els danys sinó que resulta beneficiosa: mantindrien la mateixa quota d'audiència com a grup i, en canvi, s'estalviarien els costos de producció d'un canal. Això els dos grans grups estatals, que concentren més del 90% de la publicitat televisiva. NetTV i VeoTV perdrien una via d'ingressos (que d'altra banda costa de justificar, tenint en compte que encareixen la TDT sense prestar-hi cap contrapartida).

Què implica l'anomenat dividend digital?

El dividend digital no tindria per què afectar. El govern ha demanat als

operadors que alliberin espai radioelèctric perquè el puguin aprofitar les companyies telefòniques per al 4G. Però les noves tècniques de compressió de la imatge fan que, si abans en un múltiplex hi cabien quatre canals, ara se n'hi poden ficar –o entaforar– vuit. Per tant, es pot cedir espai a les telecomunicacions sense necessitat de tancar canals. I això és el que indicava un preacord signat entre la patronal de les privades i el govern espanyol l'any passat, abans que les relacions es tornessin tan tenses com són actualment.

Quin paper han jugat les televisions en el procés?

Les televisions diuen que són víctimes i amenacen indirectament de reclamar fortes inversions. No s'estan pronunciant oficialment perquè confien que, en una taula de negociació, podran trobar una solució que els resulti acceptable. De moment, diuen que és l'Estat qui ha de moure fitxa i recorden que la sentència no les censura a elles. I això és així, però també és cert que, en el seu moment, es van beneficiar d'un sistema d'adjudicació que clarament les afavoria. —

FIN DE LA DOCTRINA PAROT | LOS ORGANIZADORES LE ACUSAN DE 'BUSCAR PROTAGONISMO' Y LUEGO LE EXPULSAN

Un periodista a los etarras: 'Tengo mi cámara por si queréis pedir perdón'

Un redactor de Intereconomía se encara con los expresos de ETA y les recuerda sus 309 asesinatos

REDACCIÓN

Los etarras que ayer protagonizaron el acto de Durango se llevaron una 'sorpresa'. A la finalización, uno de los periodistas presentes en la sala, Cake Minuesa, director y presentador de Daños Colaterales, programa de Intereconomía Televisión, les preguntó si sentían arrepentimiento y les instó a, «aprovechando que están todas las cámaras delante, pedir perdón».

El portavoz del grupo de mediadores con el Colectivo de Presos Políticos Vascos (EPPK), Estanis Etxaburu, quien había introducido el acto, replicó al reportero: «Hemos dicho que no vamos a responder a ninguna pregunta y aquí termina la rueda de prensa».

Con calma y a la cara

Minuesa no se asustó y acercándose con calma al estrado donde estaban los asesinos y mirándoles a la cara les espetó:

– Me imagino que de todos los que estáis ahí, algunos os arrepentiréis y querréis pedir perdón, ¿no?

Etxaburu eludió responderle y se limitó a decir: «Daremos una copia de todo lo que hemos dicho aquí». Minuesa, con valor, siguió en sus trece mientras se oían fuertes aplausos de fondo.

– Tenemos todas las cámaras delante... Estos aplausos son por si queréis pedir perdón...

Cake Minuesa, periodista de Intereconomía, se encara con los etarras con valor, educación y serenidad. FOTO: EFE

A apenas unos metros de la setentena de etarras que le observaba en silencio con sus rostros patibularios, Minuesa insistió:

– Hemos hablados de 1.500 años, pero también aquí hay 309 víctimas, sobre este mesa.

– ¿No tenéis nada que decir? ¿No tenéis nada que decir?

– Yo tengo aquí mi cámara, y si alguno queréis pedir perdón, os la presto.

– Si habláis de un conflicto, si habláis de un problema, si habláis de paz, yo creo que lo suyo es pedir perdón.

En ese momento, intervino uno de los organizadores y le dijo al periodista con desprecio:

– Si quieres protagonismo, igual lo puedes buscar en un circo, pero aquí...

Minuesa, impertérrito, ignoró esa maleducada frase:

– Aquí hay 309 muertos y no habéis hablado de ellos, nadie habla de ellos.

Mientras hablaba Minuesa, otras dos personas de la organización se acercaron a él y le comenzaron a empujar con suavidad hacia la puerta para expulsarle de la sala. Sin embargo, Minuesa, que en ningún momento perdió la calma, siguió hablando a los sanguinarios etarras:

– ¿No tenéis la hombría, la dignidad y la vergüenza de decir 'queremos pedir perdón'?

– ¿Qué habéis ganado? ¿Qué habéis ganado matando? ¿Qué habéis ganado?

Las dos personas siguieron empujándole hacia la salida y Mi-

nuesa hablando, según las imágenes captadas por la televisión. Minuesa dijo:

– Yo hablo en nombre de la paz, en nombre de la dignidad, en nombre de los años que habéis pasado en la cárcel...

En las imágenes el periodista ya desaparece pero sigue oyéndose su insistente y valiente voz:

– Yo creo que ya es hora de pedir perdón...

Las imágenes de cortan aquí y se ve como los etarras se levantan. Finalizada la rueda de prensa, los alrededor de 70 presos presentes en el acto organizado por el EPPK celebraron un pequeño almuerzo con familiares y amigos, para celebrar que apenas pasaron un año de cárcel por cada asesinato cometido.

LAS REACCIONES

'Es una vergüenza y una humillación'

■ Las dos asociaciones de víctimas del terrorismo que pidieron sin éxito la suspensión del acto de Durango mostraron su indignación ante la «humillación» que, en su opinión, esa reunión tuvo para los damnificados del terrorismo.

Angeles Pedraza, presidenta de la Asociación de Víctimas del Terrorismo, llegó a afirmar el cóncave de los excarcelados de la doctrina Parot fue la escenificación de la «victoria de los terroristas». «Es la mayor vergüenza ocurrida en España». «Hoy es el día de la indecencia, de la humillación de la rabia y de la injusticia», clamó.

El presidente de Dignidad y Justicia (DyJ), Daniel Portero, denunció que el acto es la demostración que la «impunidad de ETA ya es «absoluta». «Se han reído de las víctimas a su cara» en un acto «permitido» por la Audiencia Nacional a pesar de conocer los informes policiales que apuntaban que ETA estaba detrás de la convocatoria.

'Deben reconocer el daño provocado'

■ El Gobierno vasco instó a los expresos de ETA excarcelados a reconocer «el daño injusto provocado» ya «apelar al desarme inmediato de ETA», porque «no es suficiente con ratificar la nueva etapa», ni tampoco basta «con mencionar el sufrimiento ocasionado por el conflicto».

«El acto es una escenificación para una estrategia ya conocida desde hace muchos años», aunque, a su entender, «es importante la ratificación en el comunicado de EPPK, como paso significativo, pero que en el día de hoy no ha concretado nada de lo ya conocido el sábado pasado».

'Es un delito de enaltecimiento del terrorismo'

■ El Sindicato Unificado de Policía (SUP) y la Confederación Española de Policía (CEP) consideran que el acto de Durango constituye un delito de enaltecimiento del terrorismo de ETA. El portavoz del SUP, José María Benito, calificó el encuentro de «absoluta vergüenza». Benito lamentó que la foto del encuentro celebrado ayer produce «fundamentalmente dolor por las víctimas».

EL DEFENSOR DEL LECTOR

Pep Collelledemont

Periodista

Estalvi de campanades

No ha sortit al nostre diari. Llàstima, perquè la notícia és curiosa. Un bon nombre de gironins i alguns turistes es van aplegar a la plaça dels Apòstols de Girona per menjar els raïms quan les campanes de la catedral anunciessin amb les dotze campanades l'arribada de l'any nou. És una d'aquelles poques activitats que han sorgit de la base popular ja fa una colla d'anys. Primer van ser quatre il·luminats que van agafar la seva ampolla de cava i els dotze raïms i se'n van anar sota la immensa mola del campanar de la catedral per celebrar l'arribada d'un nou any. El nombre de participants ha anat augmentant cada any i enguany fins i tot l'Ajuntament hi ha volgut participar llogant un grup que amenitzés la festa espontània amb música. Heus aquí, però, que les campanes de la catedral —una vegada més, ja que havia passat altres anys— van declarar boicot a la festa pagana de celebració d'entrada d'any i van plegar de tocar al vuitè toc. La gent no sabia què fer, va xiular i després va continuar menjant els raïms i bevent cava, tot desitjant-se un any millor que aquest. Perquè aquí sí que hi hagut coincidència: el 2013 no ha estat bo. Què els passa a les campanes de la catedral de Girona, que funcionen perfectament tot l'any i, en canvi, fallen en un moment tan important? Serà un boicot a una festa que ha nascut espontàniament i que no agrada a un sector de l'Església, que sempre ha pensat que la celebració de la nit de Cap d'Any és una festa de disbauxa i de pecat. Recordo que, fa una colla d'anys, en algunes esglésies es feien celebracions per desagreguar Déu pels pecats que feien els humans en una nit boja. Veritablement estem davant d'un cas que pot donar feina al periodisme d'investigació. A veure si algun dia podem treure'n l'entrellat i els lectors del diari poden disposar d'una informació fiable. Com que hem de començar bé l'any, deixeu-me dir que no crec que es tracti d'una casualitat. Tot i que potser la causa és que les campanes s'espanten davant d'una multitud que crida i salta. Ens diran que les campanades

JORDI SOLER

nes d'una catedral estan pensades per al silenci i la tranquil·litat i que no volen una nit de disbauxa? Esperem que s'aclareixi. Mentrestant, deixeu-me animar la gent perquè aquesta jove tradició gironina tiri endavant i que cada any siguin més els que entrin al nou any en un lloc tan adequat —i econòmic, que això avui és molt important.

I JA QUE PARLEM DEL NOU ANY, deixeu-me dir el que espero del diari aquest 2014. En primer lloc, que mantingui la línia que ha anat definint en els últims mesos sobre el nostre país. Entrem en l'any que, si tot funciona, anirem a les urnes per decidir si vo-

lem ser un país independent o volem continuar dintre de l'Estat espanyol i en quines condicions. Ningú no pot preveure amb claredat què passarà. Els més optimistes estan segurs que finalment hi haurà consulta i els catalans diran obertament què volen. Els més pessimistes diuen que la consulta no es farà mai i que tot quedarà com està. Tenim un any per endavant per saber-ho. I el que jo no voldria és que la gent fes cas dels mals auguris que hi ha qui té interès a escampar per crear una por injustificada.

EN COMENÇAR L'ANY, TAMBÉ PODEM remarcar un canvi que el nostre diari ha anat

portant a terme. És el de les ofertes. Sobre tot quan eren dos diaris, El Punt no va voler entrar mai en aquest joc. Només en casos molt puntuals va engegar alguna campanya molt concreta. Durant aquest any hem vist com s'oferiren camisetes, CD, llibres... Ja ens hem anat acostumant, particularment els diumenges, a ofertes de tota mena dels diaris de casa nostra i de fora. Els que tenen el costum dels diumenges comprar més de dos diaris, gairebé han d'anar amb el carretó de la compra per poder-ho portar tot. Fins avui, El Punt Avui no ha entrat en el joc de les ofertes de productes variats, que res tenen a veure amb el món de la informació ni de la cultura. S'hi entrarà? Ningú no me n'ha assegurat res i tenim per endavant tot un any per descobrir-ho.

Els més optimistes estan segurs que finalment hi haurà consulta i els catalans diran obertament què volen

I ACABO AMB UN ALTRE PUNT, el de les edicions digitals i en paper. Aquest tema ha fet gastar molta tinta i ningú no el té clar. O, millor dit, sí que és clar que el món de la informàtica ho està revolucionant tot. Ho hem dit moltes vegades: als que tota la vida hem llegit en paper ens costa fer el canvi a digital, tot i que amb els nous sistemes resulta cada vegada més fàcil adaptar-s'hi. La pregunta, però, és: arribarà algun dia el digital a substituir el paper? És una pregunta per a la qual no crec que ningú tingui la resposta clara. Donem temps al temps, de moment el paper encara és important i jo me n'alegro. El progrés és imparabile i jo veig que els joves estan tot el dia seguint informacions a través d'uns petits aparells de butxaca. Tenim tot un any per endavant per evolucionar i millorar. Veurem què ens ofereix el nou any. Com deia aquell, "salut tinguem per veure-ho".

Els lectors que es vulguin posar en contacte amb el Defensor del Lector ho poden fer trucant al telèfon 972 18 64 00, enviant un fax al número 972 186 420, per correu electrònic a l'adreça defensor@elpunt.cat, o enviant una carta al carrer Santa Eugènia, 42. 17005 Girona. En les comunicacions escrites hi ha de figurar forçosament el nom, el domicili i el telèfon de l'autor. El Defensor del Lector les contestarà particularment, o bé per mitjà d'un article, quan consideri que tracten de qüestions d'interès general.

EL DEFENSOR DEL LECTOR

Josep Rovirosa

Publicitat invasiva

Conviuen en harmonia la informació i la publicitat? Se segueix algun criteri, el diari, per decidir on van els anuncis i on les notícies? Les preguntes vénen a tomb després d'una llarga conversa telefònica amb el lector Gerardo Abad, que no entén per què alguns anuncis es publiquen al mig de la pàgina. El lector es referia a la plana 9 del 13 de desembre, en la qual hi havia dues informacions, una a la part superior i l'altra a la inferior, i entremig un anunci que ocupava tota l'amplada de la pàgina. I, també, a l'anunci d'una pel·lícula que durant alguns dies es va publicar al centre d'una doble pàgina, de dalt a baix, deixant exclusivament els extrems laterals externs per a la informació (exemple, pàg. 14 i 15 del 8 de desembre).

Cal dir, en primer lloc, que el *Llibre d'estil* de *La Vanguardia* recalca que "la publicitat ha de quedar separada de la informació amb claredat, tant visualment com pel que fa als continguts". I en ambdós casos la separació era evident i no hi havia confusió. Però el lector volia una altra resposta: Hi ha criteris d'ubicació? Els anuncis es col·loquen, per norma general, a la part inferior de la pàgina. I si la publicitat té un format vertical, als extrems laterals externs. Aquesta fórmula permet un ordre basat en la menor imbricació possible entre informació i publicitat.

Sempre que no condicionin els continguts informatius i que no hi hagi confusió possible entre el relat periodístic i els missatges publicitaris, els anuncis són indispensables en l'actual estructura empresarial dels mitjans de comunicació privats. I a diferència

Encara que la ubicació de la publicitat a la premsa sigui cada cop més lliure, cal anar amb compte de no trencar una llarga i bona convivència

d'altres suports (televisió i internet, sobretot) on pot acabar semblant un intrús, la publicitat ha trobat a la premsa escrita un acomodament gens molest. Però, amb la intenció de buscar impactes cada cop més potents, alguns anunciant demanen ubicacions especials i diferenciades que els

diaris han acabat per acceptar i regularitzar en la seva tarifació.

Mario García, cubà resident als Estats Units, guru del disseny periodístic i consultor de grans capçaleres mundials, diu que "els lectors saben reconèixer perfectament què és publicitat i què informació" i que, per tant, "el futur és la integració" (*Pure Design*, Miller Media, coop, 2002). L'autor no diu en cap moment que no es diferenciï ben clarament una cosa de l'altra, però creu que la ubicació dels anuncis serà més lliure als diaris dels pròxims anys, perquè "si hi ha hagut una àrea en què internet ha influït en la premsa, aquesta és la publicitat".

Núria García, redactora en cap de Disseny de *La Vanguardia*, explica com actua: "Quan hi ha un anunci al mig de la pàgina, la nostra obligació es facilitar la lectura i procurem que el text no quedi interromput per la publicitat per tal que el lector no es perdi". Això -pensa- "és tant bo per al lector com per a l'anunciant, perquè un anunci que molesta acaba provocant rebuig".

Fa poc, el 14 de juliol passat, en una carta a *La Vanguardia* titulada *Publicitat invasiva*, el lector Alejandro Prieto es queixava de "la moda d'introduir publicitat amb calçador a les previsions meteorològiques, els debats o els informatius de televisió" i dubtava de si la seva era una opinió majoritària o "l'anàlisi suspicax d'un dinosaure". Si les previsions que anuncia Mario García són el futur, no serà bo ser immobilistes. Però caldrà anar amb compte de no malmetre la bona convivència que publicitat i informació han tingut, fins ara, a la premsa.●

Els lectors poden escriure al Defensor del Lector (defensor@lavanguardia.es) o trucar al 93-481-22-99

Las webs de los grandes ayuntamientos progresan en transparencia 'on line'

■ La información de casi todas las webs de los ayuntamientos de los 23 municipios de Catalunya con más de 50.000 habitantes, en los que vive un 54% de la población, ha mejorado en los últimos meses y se sitúa en una media de notable, según los resultados que se publican en el Mapa Infoparticip@ (www.mapainfoparticipa.com), una plataforma 'on line' que examina la cantidad de información que los consistorios suben a la red. Pese a la mejoría registrada,

persisten malas prácticas. Especialmente, pocas webs dan una información completa sobre los representantes en la oposición ni publican noticias sobre sus intervenciones en el control del gobierno. «Sólo un número reducido de ayuntamientos publica la relación de lugares de trabajo y las retribuciones de las corporaciones municipales», explica, como conclusión, el estudio.

El análisis de la información de las webs se basa en 41 indica-

dores organizados alrededor de cuatro preguntas básicas a los que los ciudadanos: quiénes son los representantes políticos, cómo gestionan los recursos colectivos, cómo informan de la gestión y qué herramientas ofrecen para la participación ciudadana en el control democrático.

Ninguno de los grandes municipios de Tarragona llega al 8 en una tabla sobre diez. Sabadell alcanza la mejor nota, con un pleno del 100% en indicadores posi-

tivos, por delante de Sant Cugat del Vallès (97,5%), Mataró (90,2%) o Sant Boi de Llobregat (85,3%). La web del ayuntamiento de Barcelona se encuentra en el quinto puesto, con un 85,3%. En lo que concierne a capitales de provincia, Tarragona, con un 73,1% de indicadores positivos, está en el tercer lugar, por detrás de la citada Barcelona y Girona (78%) y por delante de Lleida (68,2%).

Ésta es la segunda oleada evaluativa sobre la cuestión. La primera se publicó en el Mapa de les Bones Pràctiques de la Comunicació Pública Local a Catalunya, un proyecto desarrollado por el Laboratori de Periodisme i Comunicació per a la Ciutadania Plural de la Universitat Autònoma. Ese

balance examinó las páginas de los 947 municipios catalanes entre abril de 2012 y mayo de 2013. Ese estudio estableció que el 97% de los municipios de la provincia de Tarragona no ofrecían datos para el control democrático como sueldos o planes de gobierno. 151 de los 184 municipios no pasaban ni siquiera del 3, en una tabla de puntuación del 0 al 10. -R. C.

Los municipios mejoran a ritmo muy lento y aún perduran algunas malas prácticas

EL OYENTE

*Muchas
sombras y
pocas luces*

LUIS OZ

Los fines de año son para hacer balance, los comienzos para hacer previsiones. En el balance del periodismo español sigue habiendo muchas más sombras que luces. El mejor balance anual desde hace nueve años es el Informe de la Profesión Periodística que publica la APM. Como informamos en estas páginas hace tres semanas, tras su presentación, 2013 ofrece pocas luces.

Luis Palacio, director del estudio, destacaba el listado de unos 300 nuevos medios, casi todos digitales, con los que miles de los periodistas en paro tratan de buscarse la vida con sueldos mileuristas o peores y arañando publicidad donde apenas queda. Otros 4.500 periodistas o empleados en medios perdieron su trabajo en el último año: un 40% de todos los empleos perdidos en la profesión desde 2008. Las tristes aventuras de Canal Nou y de Intereconomía son bien conocidas, pero hay muchas más de las que apenas se habla.

Ya son unos 80.000 los licenciados en periodismo en España y siguen aumentando. El sinsentido del sistema audiovisual español improvisado a finales de los 80 y empeorado por los gobiernos sucesivos sólo puede compararse con el sinsentido de crear facultades de Periodismo, Información o Comunicación en casi todas las autonomías y en algunas, como Madrid o Andalucía, varias.

En un segundo estudio, publicado en los últimos días de diciembre por Barlovento Comunicación (con datos de Kantar Media), se pregonaba que, a pesar de la crisis o, mejor, seguramente a causa de ella, en 2013 los españoles vieron de media 243 minutos (4 horas y 3 minutos) de televisión cada día.

Medias y calcetines siempre me han resultado incómodos, pero, con una televisión tan casposilla (con las excepciones debidas que confirman la regla), ¿qué significa? Vicente Ortiz, en sustitución de M. A. Domínguez el 27 de diciembre en 24 horas de Radio 1, se lo preguntó a Manuel Campo Vidal, quien, como buen comunicador, se salió por la tangente.

«Lo más llamativo es que, frente a los gurús que aseguraban que, con las redes sociales, la televisión se vendría abajo (y con ella la radio y la prensa), se demuestra que no tenían razón», respondió. «Queda claro que sólo desaparecen aquellos medios que no aprenden a convivir con los nuevos y es lo que estamos haciendo: aprendiendo a convivir».

Para Campo Vidal, los medios audiovisuales siguen ocupando una posición central en la vida española, estamos en una revolución importante, los seres humanos cada vez consumimos más comunicación y los profesionales tenemos que adaptarnos.

Ràdio Barcelona subhasta 50 articles de famosos

► Les botes de Neymar i una camisa d'Évole, entre els objectes

EL PERIÓDICO
BARCELONA

Cap nen sense joguina, la campanya més veterana de recollida de joguines per a nens malalts o fills de famílies sense recursos, torna a convocar els oients més solidaris la nit de Reis. Per 47è any consecutiu, Ràdio Barcelona emet, a partir de les 21.00 hores i des de l'estudi Toreski, la marató benèfica, presentada per Rosa Badia. L'estand per a les donacions de joguines noves està instal·lat des d'ahir davant de l'emissora, al carrer de Casp (estarà obert fins a la 1.00).

El plat fort de la convocatòria continua sent la subhasta en antena d'objectes cedits per personatges famosos, que tenen un preu de sortida de 100 euros. Entre aquests des-

taquen una samarreta de Marc Márquez; el guió del primer capítol de la sèrie d'A-3 *El tiempo entre costuras*; una camisa de Jordi Évole; una litografia d'Andreu Buenafuente; unes botes de Neymar; el vel del personatge de la reina Isabel que llueix Michelle Jenner a la sèrie de TVE; el banyador que va portar Ewan McGregor a la pel·lícula *Lo imposible* o una pell de bateria firmada per Mark Knopfler.

En el programa hi participaran, entre d'altres, Xavier Trias, Jordi Martí, Sergi Mas, Javi Jiménez, Especialistas Secundarios, Helena Garcia Melero i Juan Carlos Ortega. ≡

TELEVISIÓN

Ana Rosa: “Nunca emitiría una entrevista con Ricart”

La presentadora del matinal de Telecinco se queja de la “censura preventiva”

ROSARIO G. GÓMEZ
Madrid

Tras nueve años y 10 temporadas en antena, *El programa de Ana Rosa* lidera con comodidad una franja televisiva, la matinal, donde la rivalidad entre cadenas es máxima. Llegar y mantenerse en la cima no ha sido fácil para una periodista que se considera “muy obrera”. “He hecho de todo: presenté musicales, he sido redactora, reportera, corresponsal... He trabajado sin cobrar y he sido, no *mileurista*, sino *milpesetista*. En la Inter nos pagaban unas 15.000 pesetas y cuando presentaba el telediario en TVE tenía un contrato artístico, ¡como si fuera una cantante!”, recuerda Ana Rosa Quintana, convertida ahora en una presentadora y empresaria de éxito.

Cuarzo, la productora de la que es accionista, da empleo a 200 personas y además del magacín de Telecinco firma programas de actualidad, series de ficción y formatos de entretenimiento como *Herederos* o *El pueblo más divertido*. Quintana separa claramente su doble faceta profesional —presentadora y empresaria— y no deja de sorprenderse de que las mujeres sean una minoría en los puestos directivos de la industria audiovisual. “Hay compañeros, como Emilio Aragón, que ha sido actor, presentador, director de orquesta, productor... Y nadie le ha puesto en cuestión. Al final, en esta sociedad la igualdad es una entelequia. ¿Cuántas consejeras hay en las empresas del Ibex? Muy pocas. A veces voy a reuniones empresariales y soy la única mujer”.

A lo largo de estas 10 tempora-

“Las cadenas de televisión no son ONG. Viven de la audiencia”

das en las mañanas de Telecinco, los contenidos del programa han ido evolucionando al mismo ritmo que la propia sociedad. “En los años de bonanza había mucho más entretenimiento. La mesa política no funcionaba; la manteníamos con audiencias muy bajas. El curso pasado la gente empezó a hablar de la prima de riesgo y el bono alemán. Por eso ahora el programa pone el foco más en la actualidad y menos en el entretenimiento. En los primeros años se explotaba todo lo que rodeaba a *Gran Hermano* y la crónica del corazón. Ahora este tipo de noticias casi siempre tienen que ver con los juzgados”.

Con cuotas de audiencia que han llegado al 22% esta temporada, Quintana afirma que su objetivo es llegar al gran público. “No

La periodista Ana Rosa Quintana, en los estudios de Telecinco.

Medio millón de seguidores

Con cuatro horas diarias en el aire, *El programa de Ana Rosa* cerró a final de año el mejor arranque de temporada de las últimas cuatro campañas y una media de 566.000 espectadores (20,1% de cuota de pantalla de promedio entre el 2 de septiembre y el 17 de diciembre), según datos de Telecinco, que otorga a este magacín tres puntos más que a su principal rival: *Espejo público*, presentado por Susanna Griso en Antena 3.

Tras el paréntesis navideño,

hago el programa para mí y mis amigos. Hay que escuchar a las audiencias y analizarlas con humildad. A nosotros nos va bien, pero cuando te van pisando los talones, fuerzas más los contenidos. Las cadenas de televisión no son ONG. Son empresas que viven de la publicidad y la publicidad vive de la audiencia. Si un programa no funciona acaban quitándolo. Yo no he vivido esa situación. Desde que empezó el programa, en 2005, hemos sido líderes todos los años, con lo cual no hemos sentido la presión de la audiencia. Además, hemos trabajado con absoluta libertad. Telecinco jamás nos ha dicho por dónde teníamos que ir”.

Aunque no exenta de polémica, Quintana defiende la utilización de cámara oculta para sacar

el espacio que conduce Ana Rosa Quintana anuncia en su regreso del próximo martes impactantes novedades sobre el caso *Asunta*, la niña asesinada el pasado 21 de septiembre en Santiago de Compostela. Precisamente los sucesos ocupan una parte importante del programa. Se pudo comprobar la temporada anterior con la intensa cobertura del caso de los niños Ruth y José, asesinados por su padre, José Bretón.

Los sucesos y la información política son dos de las bazas que

se juegan este curso. “Me gustan las historias reales. Hablar de los que le pasa a la gente”, dice Quintana, que percibe que España está inmersa en una fase de transición. “Hay una clase condenada a desaparecer. Han ocurrido muchas cosas: clientelismo, corrupción... y la gente reclama otra forma de hacer política”. Deja también espacio para la autocrítica y afirma que junto a la regeneración política quizá fuera necesario que se produjera un relevo en la casta de informadores.

a la luz prácticas de pederastia o malos tratos en centros de acogida, como se ha visto en su programa. Y sostiene que arremeter contra esta forma hacer periodismo es una manera de coartar la libertad. Aunque percibe otras: “Con el tema de Miguel Ricart [el asesino de las niñas de Alcàsser, que salió en libertad a finales de noviembre] hemos vivido censura preventiva. Se ha criticado algo que no se había producido y que no se iba a producir. Hemos sido objeto de una campaña de infundios en las redes sociales, cuando en realidad teníamos muy claro que nunca entrevistáramos en el programa a Ricart. Todos tenemos en la memoria lo que fue Alcàsser”, afirma Quintana, convencida de que ninguna cadena se va a atrever a sentar

en un plató a autor del triple crimen. Y pese a que como productora asegura que “nunca emitiría una entrevista con Ricart, admite: “Si yo fuera la periodista que está esperando a la puerta de la cárcel, claro que le entrevisto”.

Sabe bien lo que es estar en el ojo del huracán mediático. Y del judicial. En 2011 declaró ante el juez como imputada por una entrevista emitida en su programa a Isabel García, la esposa del condenado por el asesinato de la niña Mariluz. “Sentí el apoyo de la cadena, aunque la que fue al juzgado fui yo. Lo pasamos mal porque todo era falso. Aquello me generó más rabia e indignación que preocupación, pero al final se resolvió pronto y bien. Yo sí puedo decir que no pagamos. Está judicialmente investigado”.

ESCALADA MILITAR A L'IRAQ

L'Exèrcit iraquiana prepara una ofensiva per recuperar Fal·luja

► Els combats s'intensifiquen a la ciutat ocupada per Al-Qaida i a Ramadi

► Els EUA asseguren que ajudaran Bagdad però descarten tornar a enviar-hi tropes

EL PERIÓDICO
BAGDAD

Les forces iraquianes es disposen a llançar un assalt en tota regla per mirar de reprendre el control de la ciutat de Fal·luja que –en part o en la seva totalitat, segons les diverses fonts– va caure a mans de combatents vinculats a Al-Qaida. Els durs enfrontaments entre membres del grup islamista, milicians tribals sunnites i les forces de seguretat van prosseguir ahir tant a Fal·luja com a Ramadi –on els islamistes controlen també alguns barris–, totes dues situades a la província sunnita d'Al-Anbar.

Segons un responsable iraquiana, «les forces de seguretat preparen un gran atac a Fal·luja». Des de fa més d'un any, aquesta ciutat s'ha convertit en un focus d'oposició al primer ministre iraquiana, el xiïta Nuri al-Maliki, acusat d'acaparar el poder i marginar la comunitat sunnita. Les forces especials ja han portat a terme operacions a la ciutat i l'Exèrcit està desplegat als voltants. «Una vegada que els habitants hagin sortit de la ciutat llançarem l'atac per esclafar els terroristes», va afirmar aquest responsable governamental a l'agència France Presse. Paral·lelament, l'Exèrcit va portar a terme ahir un atac aeri contra Ramadi.

Els combatents de l'Estat Islàmic de l'Iraq i el Llevant (ISIL), grup ra-

► Combatents tribals sunnites que lluiten contra Al-Qaida s'agrupen abans de desplegar-se per Fal·luja, ahir.

Alliberat un periodista turc segrestat a Síria per gihadistes

► El fotoperiodista turc Bünyamin Aygün, que feia 40 dies que estava segrestat a Síria, va ser alliberat ahir, va informar l'agència Anadolu. Aygün va ser entregat a un equip dels serveis secrets turcs, que s'havia internat uns 20 quilòmetres a Síria. Segons el diari local *Today's Zaman*, el fotoperiodista havia estat capturat per l'Estat Islàmic de l'Iraq i el Llevant, vinculat a Al-Qaida.

dical vinculat a Al-Qaida, s'han fet forts a les dues ciutats. És la primera vegada que els integristes prenen directament el control de zones urbanes després de la sagnant insurrecció posterior a la invasió nord-americana el 2003 i la caiguda del règim de Saddam Hussein. Tant Fal·luja com Ramadi, situades a l'anomenat «triangle sunnita», van ser bastions de la insurgència i les forces dels EUA hi van patir greus pèrdues.

SUPORT DELS EUA // Precisament ahir, el secretari d'Estat dels EUA, John Kerry, va afirmar que Washington recolzarà el Govern i les tribus –que s'han aliat amb l'Exèrcit– en la seva lluita contra els islamistes d'Al-Qaida, però va deixar clar que els

EUA no tornaran a enviar tropes a l'Iraq. «Aquesta és una lluita que pertany als iraquians. No contemplem posar les botes sobre el terreny. És la seva lluita, però els ajudarem en la seva lluita», va assenyalar.

Kerry es va negar a donar detalls de què pensa fer per ajudar el Govern de Maliki, al qual ha instat en repetides ocasions a compartir el poder amb la minoria sunnita.

Els Estats Units van retirar les seves tropes de l'Iraq el 2011 després de fracassar en l'intent d'aconseguir un acord amb Maliki per deixar a l'Iraq un contingent reduït per assistir l'Exèrcit iraquiana.

Irònicament, igual que els EUA, l'Iran va afirmar ahir que ajudarà l'Iraq a combatre Al-Qaida. ≡

REUTERS

Conversa exprés

ENTREVISTA DE
ALBERT SOLER

IÑAKI GABILONDO

PERIODISTA

«El problema és tenir llibertat d'expressió i no tenir res a dir»

Llegenda viva de la ràdio i el periodisme a l'Estat espanyol, Iñaki Gabilondo va fer fa uns dies el programa especial «Amb tu» des de l'Espai Caixa a Girona per celebrar el 80è aniversari de l'emissora Ràdio Girona, afiliada a la cadena SER, en la qual el basc ha treballat durant molts anys

P Gabilondo que és gerundi?

R I Pujol és d'Horta de Sant Joan. Pujol és el meu segon cognom.

P Si vostè viu a la ràdio, qui viu a l'extraradi?

R Els oients.

P Escolto els seus editorials i, ja em perdonarà, però se'l veu cada dia més empenyat.

R És que em penso que cada dia hi ha més motius per estar-ho.

P Però vostè és un guru dels ciutadans o un indignat més?

R El que sóc és una persona gran, i no tinc cap raó per no dir allò que vull en cada moment. Ara bé, de raons per estar indignats, en sobren.

P Deixem un moment el seu món, la ràdio. Quan ha estat la darrera vegada que ha sentit vergonya aliena mirant la televisió?

R Ja fa molt. El dia següent de sentir vergonya aliena veient alguna cosa de la tele, vaig deixar de mirar-la. Allò que em provoca vergonya aliena ja fa molt temps que no ho miro. Procuo només mirar allò que no me la produeix.

P Avui ja ens n'anem al llit pensant com el de l'acudit: que ens quedem tal com estem?

R Sí, però el problema és que el dia

següent tens un dia més. Ets un dia més vell.

P No el van convidar a la gran boda índia de Barcelona que ens ha posat a tots al mapa?

R Ja estàvem al mapa molt abans del casament. I no em van convidar, no; com diria el senyor Casamajor, no estic «en l'onda».

P Amb la llei Mordassa s'haurà de pensar bé el que diu cada matí?

R Uí, què va! El problema més greu de la gent avui és que té llibertat d'expressió i no té res a dir. Abans de la llibertat d'expressió millor que hi hagi la de pensament, perquè de vegades ens trobem amb gent que parla sense haver pensat.

«Si sento vergonya aliena

veient alguna cosa de la tele,

deixo de mirar-la. Procuo només

mirar allò que no me'n produeix»

P Quina diferència hi ha entre un ministre Gabilondo d'Educació i un Wert?

R Que el meu germà va intentar de debò un diàleg, encara que sembli que molts ho han oblidat. És la gran diferència entre ell i no només Wert, sinó quasi tots els altres. Va dedicar tota la seva ànima al diàleg.

P Ara hi ha una Espanya contra Catalunya, i no precisament de futbol...

R No veig cap possibilitat que aquest conflicte entre Espanya i Catalunya acabi bé.

No us ho perdeu

La gran final MasterChef junior

El concurs de cuina per a nens MasterChef junior (La 1, 22.15 h) arriba al final, i Ana Luna, Esther, Juan i Mario s'hi miraran per guanyar la primera edició del programa.

Recomanat

Leo Messi torna a casa Crackòvia

Després de gairebé dos mesos de recuperació, Leo Messi torna a casa i és un dels objectius de Crackòvia (TV3, 21.50 h), que també examina els plans d'un possible futur estadi del FC Barcelona.

L'agència Efe celebra els 75 anys amb un canvi de seu

Personalitats de tot el món feliciten l'agència de notícies espanyola, nascuda després de la Guerra Civil

FRANCESC BRACERO
 Barcelona

L'Espanya deprimida i subdesenvolupada posterior a la Guerra Civil va veure néixer el 1939 l'agència Efe a Burgos a partir de la fusió de tres petites agències. Aquell mateix any es va traslladar a Madrid. En aquests inicis tot plegat es resumia en un petit despatx local de notícies, que portava amb bicicleta les informacions a les redaccions dels diaris i les emissores de ràdio de la ciutat. Des d'aleshores fins a l'actual era digital -convertida en una de les agències més importants del món- han passat moltes coses. El 75è aniversari coincideix amb un trasllat de la seva seu madrilenya al carrer d'Espronceda, on ha estat des del 1977, a un edifici d'oficines a l'avinguda de Burgos.

Les primeres informacions que es rebien a l'agència Efe arribaven per radiotelègraf i, una

Sala de teletips d'Efe a Madrid el 1940

CORTÉS / EFE / ARXIU

vegada impreses, es traslladaven a pedal fins a les redaccions. Aquest inici tan primari es va superar de seguida amb el pas a la utilització dels teletips, que durant dècades van ser la forma en què les agències d'informació van enviar notícies a les redaccions de mitjans de comunicació de tot el món.

Entre els que van dirigir l'agència hi ha noms com Manuel Aznar, que també va dirigir *La Vanguardia*; Carlos Sentís, Miguel Mateu, Luis María

Anson, Alfonso S. Palomares, Miguel Ángel Gozalo i Álex Grijelmo. L'actual director és José Antonio Vera. L'agència Efe és avui una societat anònima participada per l'Estat a través de l'entitat pública SEPI.

En tots aquests anys, l'agència ha crescut i evolucionat, amb l'oferta de nous serveis i idiomes, entre els quals figura un en català. Als anys seixanta, l'agència es va obrir a l'Amèrica Llatina, on es va convertir en una de les grans referències in-

formatives, amb corresponsalies a tots els països de Sud-amèrica i seus a l'Argentina, el Perú, Veneçuela i Mèxic.

Amb motiu de l'aniversari, personalitats de tot el món han transmès la seva felicitació a Efe: des dels presidents dels principals països del món, fins a artistes i esportistes.

Avui, els números de l'agència Efe són molt lluny dels d'aquell primer despatx dels ra-

Des dels anys seixanta és una de les grans referències informatives a l'Amèrica Llatina

diotelègrafs i les bicicletes: tres milions de notícies transmèses a l'any, 900.000 fotografies, 40.000 vídeos, 40.000 notícies en àudio i 4.000 reportatges. Des dels seus orígens, Efe s'ha convertit en un gran vehicle de difusió de l'idioma espanyol. Té un arxiu fotogràfic que guarda 15 milions d'imatges, i el seu arxiu té 29 milions de documents en text, foto i vídeo que formen part de la història del món dels últims tres quarts de segle.●

DEBAT ESPORTIU

Josep Pedrerol obre el seu 'xiringuito' a Nitro

EL PERIÓDICO
BARCELONA

Just un mes després que s'anunciés la seva tempestuosa marxa d'Intereconomía TV, on estava al capdavant del controvertit programa *Punto pelota*, Josep Pedrerol estrena avui un nou destí professional: el conegut periodista esportiu català debuta aquesta mitjanit a Nitro, canal d'Atresmedia on dirigirà i presentarà el debat esportiu diari *El chiringuito de jugones* (0.00). El títol fa referència a *Jugones*, el programa d'informació esportiva de La Sexta en el qual Pedrerol ja treballa des de l'estiu passat. A part d'això, la proposta del seu nou espai és pràcticament la mateixa que oferia en el seu perdut *Punto pelota*.

Per començar, el gruix de l'equip de comentaristes i tertulians és el mateix que el del seu anterior programa: José María Gutiérrez *Guti*, Álvaro Benito, Albert Luque, Carme

Barceló, Tomás Roncero, Siro López, Cristina Cubero, Joaquín Ramos Marcos, Rafa Guerrero, José Damián González, Carles Fité, Iñaki Cano, Alfredo Duro, José Antonio Martín *Petón* i Pipi Estrada, entre d'altres

Segons ha informat Atresmedia, amb Josep Pedrerol Nitro torna al *late night* «el debat de referència, la polèmica, les opinions que marquen tendència i el millor elenc de comentaristes del món de l'esport». També apunta que hi haurà sinèrgies de grup més potents que les que tenia a Intereconomía TV, ja que comptarà amb el suport de la redacció d'esports d'Atresmedia.

EXIT A CANAL+ // Llicenciat en Ciències de la Informació, Pedrerol es va donar a conèixer a la televisió –entre el 1997 i el 2004– amb els programes de Canal+ *El día antes* i *El día después*, en el qual va formar tàndem amb Michael Robinson. Un cop finalitza-

► Josep Pedrerol, amb el seu equip de comentaristes d'"El chiringuito de jugones".

da la seva etapa en el canal de pagament, va començar a *Punto pelota*, a Intereconomía. Els debats futbolístics pujats de to (especialment memorables els números del madridista Tomás Roncero) i alguns reportatges polèmics (gravar amb càmera oculta converses de directius del Bar-

ça) van fer que aquest programa, en principi minoritari, passés a ser un referent obligat per als més incondicionals del món del futbol.

Però els problemes financers del grup Intereconomía –segons ha denunciat el mateix Pedrerol, li deuen prop de 600.000 euros– van provo-

car una forta tensió entre el canal i el periodista, que va esclatar el 4 de desembre passat: Julio Ariza, president de Grupo Intereconomía, el va destituir com a director i presentador de *Punto pelota*, i el va substituir per Carlos García Hirschfeld. A partir d'avui seran rivals. =

Chen Guangbiao, el magnat que vol comprar el «New York Times»

El milionari xinès s'ha fet popular al seu país exercint una excèntrica «filantropia radical»

PEQUÍN | EFE/DdG

■ El milionari xinès Chen Guangbiao, de 45 anys, ha tornat a ser notícia aquests dies després de revelar l'últim dels seus esbojarrats plans, comprar el diari *The New York Times*, un anunci que no ha sorprès a una Xina acostumada a les extravagàncies del popular filantrop. La compra del diari bandera de la premsa nord-americana –cosa que molts xinesos donen per impossible– és l'última «bogeria» de Chen, qui cada any protagonitza diverses històries insòlites, ja sigui destrossant el seu Mercedes en públic per demanar als xinesos que usin menys l'automòbil, o venent aire enllaunat.

Chen, però, sembla molt convençut que pot negociar la compra

de la capçalera novaiorquesa, que ell calcula pot costar uns 1.000 milions de dòlars, i així ho va anunciar el 30 de desembre, durant un lliurament de premis de periodisme a la ciutat meridional xinesa de Shenzhen. «Viatjaré als EUA a fer tres coses, la primera d'elles la compra de *The New York Times*», va assegurar a la gala.

Va insistir en la idea pocs dies després, quan, arran de les burles que li van dedicar molts internautes xinesos a les xarxes socials, va assegurar al diari *Global Times* que la seva idea anava de debò i que els que dubtaven d'ella eren «conservadors».

Chen, exemple del milionari xinès fet a si mateix que va viure una infància miserable, ha construït el seu imperi a partir d'una empresa de reciclatge de materials, Jiangsu Huangpu, i la seva fama mediàtica com a filantrop excèntric va néixer en el terratrèmol de Sichuan de 2008 (90.000 morts), en què va donar 15 milions de dòlars

i va viatjar a la zona afectada per ajudar en les tasques de rescat.

Fins aquí tot semblaria normal, però les donacions les va realitzar personalment a vilatans que ho havien perdut tot, els va lliurar grans feixos de bitllets a canvi de fer-se fotos amb ells, i les tasques de rescat les va liderar ell mateix, dalt d'una excavadora.

Accions radicals

Aquesta forma de concebre la filantropia la va repetir al març de 2011 al Japó, quan va viatjar a l'àrea afectada pel tsunami i també es va fotografiar mentre lliurava diners a les víctimes, i mesos després a Taiwan, on alguns el van acusar de fer propaganda comunista, mostrant-se com un ric xinès que ajuda als taiwanesos pobres.

Chen, que ha promès donar tota la seva fortuna a la beneficència quan mori, denomina els seus mètodes «filantropia violenta» o «filantropia radical», i diu que vol donar exemple a altres milio-

LA XIFRA

740 MILIONS

de dòlars el 2012

Chen és un dels xinesos més rics del país, amb una fortuna valorada en 740 milions de dòlars segons xifres de l'any 2012.

naris xinesos, amb fama de garrepes i poc amics d'ajudar al proïsme. Segons una altra opinió també estesa, tot això no és més que un posat per ser famós, encara que altres consideren que darrere de les seves excèntricitats s'amaga un veritable cor humanitari.

El mateix radicalisme mostra Chen en les seves campanyes ecologistes, com va el 2011, quan per commemorar el dia sense automòbils va pujar novament a una excavadora i amb ella, públicament, va destruir el seu luxós Mercedes S600. També se li va ocórrer que una mesura per conscienciar Xina dels problemes de pol·lució atmosfèrica era vendre en grans ciutats contaminades centenars de milers de llaunes amb aire pur de l'altiplà tibetà, cosa que va fer l'estiu de 2012.

A CONTRAPELO

SANTIAGO
GONZÁLEZ

Ruedas de molino

La rueda de prensa celebrada en el antiguo matadero de Durango es probablemente el acontecimiento más significativo del estado de confusión al que han llegado las cosas, de un relativismo léxico que parece afectar a todo el mundo. Para empezar, a los periodistas con el nombre de la cosa: admiten que se llame *rueda de prensa* a un acto de propaganda política en el que dan de comulgar con ruedas de

molino. Se puede decir *amén*, pero sin preguntas.

La segunda cuestión está en la identidad de los amontonados tras la mesa. Ex presos porque así lo quiso el TEDH, acumulaban 1.500 años de cárcel, ganados a pulso todos ellos con cientos de asesinatos. Pudieron comparecer porque así lo autorizó el juez **Santiago Pedraz**, a quien el dirigente popular **Iñaki Oyarzabal** reprochaba ayer su decisión. Extraña censura cuando el Gobierno no había excitado el celo del fiscal ni el de la Abogacía del Estado contra el acto.

El fiscal jefe del TSJ del País Vasco, consideró tras la primera excarcelación, la de **Inés del Río**, que no podía considerarla una terrorista o una asesina. Se supone que a todos los de la foto, en la que por cierto no está la citada, les alcanza la misma valoración por proximidad. A mí me parece otra opinión extraña. Asesinos sí lo son, varios

cientos de víctimas dan fe de ello.

Terroristas, también. Todos siguen perteneciendo a la misma organización terrorista en cuyo nombre asesinaron; ninguno la ha abandonado, ha condenado sus crímenes, se ha arrepentido o ha manifestado pesar alguno por ninguno de los asesinatos cometidos por su propia mano. No ha pedido tampoco que la banda terrorista se disuelva. Y ETA sigue existiendo, sigue siendo una organización terrorista, y tener una relación de pertenencia con ella sigue siendo un ilícito penal.

Fijense en el tipo que está en primera fila a la izquierda de la foto, calvo, con bigote y gafas. Se llama **Jesús María Zabarte Arregi**, *El carnicero de Mondragón*, tremenda polisemia. Él tenía más méritos que **López Ruiz Kubati** para ser portavoz, cuatro méritos más exactamente. Zabarte entró en ETA en 1967. Fue detenido y condenado, porque pertenecer a una banda terrorista era delito ya en el franquismo. Salió de

la cárcel en 1977, con la amnistía. A ver si se entiende: Zabarte era un ex preso, porque así lo dispuso la Ley de Amnistía, el 15 de octubre de aquel año. Pero seguía siendo un terrorista por su militancia continuada en ETA. Entonces empezó a ser un asesino, condición que acreditó en 17 ocasiones. Ahora vuelve a ser ex preso, sigue siendo terrorista y no ha perdido la condición de asesino que lo devolvió a la cárcel, ni la perderá aunque no vuelva a matar, porque de ese estigma moral no le ha librado, ni podría hacerlo Estrasburgo.

¿Pueden reunirse cinco docenas de ex presos para una comida de hermandad? Sin duda. ¿Pueden unos terroristas en situación B protagonizar un acto político en el que reclaman «el derecho a decidir que tiene el pueblo vasco», según dijo Kubati? Más que reconocer, reivindicaba. La Fiscalía no veía delito antes de la celebración. Podría examinar cuidadosamente la soflama.

Chen Guangbiao repartint ajuda amb la Creu Roja. WIKIPEDIA

Un filantrop xinès anuncia que vol comprar 'The New York Times'

J.C.

BARCELONA. Un milionari xinès anomenat Chen Guangbiao ha tornat a ser notícia després d'explicar que té pensat comprar el diari nord-americà *The New York Times*, un anunci que no ha sorprès al seu país, on ja coneixen les extravagàncies d'aquest escandalós filantrop. La voluntat de comprar el diari més emblemàtic de la premsa nord-americana la va anunciar a finals de l'any passat en un lliurament de premis. Des de llavors, algunes veus han fet mofa dels seus objectius –principalment a les xarxes–, cosa que només ha servit perquè ell hi insisteixi. En una entrevista al diari xinès *Global Times* va qualificar de “conservadors” els que posaven en dubte la compra.

Chen és l'exemple del milionari xinès fet a ell mateix que va viure una infància miserable. Tot i això, amb l'empresa de reciclatge Ji-angsu Huangpu ha acumulat una fortuna de 740 milions de dòlars, segons xifres del 2012. Tot i ser un dels empresaris més rics de la Xina, és més conegut per les seves bogeries i la seva filantropia “violenta” o “radical”.

Per exemple, en el terratrèmol de Sichuan del 2008 –amb 90.000 morts– va donar 15 milions de dòlars en ajudes. Tot i això, les ajudes les va donar d'un en un als afectats, als quals entregava sacs de bitllets, cosa que va repetir amb el tsunami del Japó. Aquest egocentrisme es va posar també de manifest en les seves campanyes ecologistes. El 2011 va commemorar el “dia sense automòbils” aixafant el seu Mercedes de luxe amb una excavadora. ■

Cae un yihadista. La Policía detuvo ayer en Málaga a Abdeluahid Sadik Mohamed, acusado de participar en la 'guerra santa' en Siria y de ser miembro del grupo que ha secuestrado a tres periodistas españoles en Siria.

→ **PERIODISME.** ES TRACTA D'UN PROJECTE BIMESTRAL QUE DE MOMENT NOMÉS ES POT LLEGIR A TRAVÉS DE LES XARXES SOCIALS I D'UN BLOG

Dues estudiants altempordaneses de la UdG editen la revista digital *La Inquietud*

L'equip de la revista el formen un grup de 14 estudiants de segon curs del grau de Comunicació Cultural

Yolanda Falcon | FIGUERES

■ "Charles Bukowski deia que un poeta sense dolor no és poeta, que el necessita tant com una màquina d'escriure. Nosaltres, malgrat no ser-ne, de poetes, en certa manera sí que experimentem aquest dolor, aquesta necessitat d'expressar les inquietuds que ens neguitegen..."

Així comença la carta de presentació de la nova revista cultural on-line, *La Inquietud*, que un grup de 14 estudiants de segon curs del grau de Comunicació Cultural de la Universitat de Girona ha editat. D'aquests 14, - Jaime Pey, Gemma Juncà, Eloi Camps, Joel Vila, Blai Molina, Maria José Aldana, Berta Tresserras, Marta Fàbregas, Mireia Reynal, Aida Vilar, Miquel Gelada, Nico Gonzàlez, Carles Callís i Teresa Palomeiras, - n'hi ha dues altempordaneses: la Mireia Reynal de Figueres i l'Aida Vilar de Lladó. Tenen 19 anys i les uneix aquest sentiment desbordant i contagiós d'amor pel que serà en un futur no molt llunyà la seva professió: el periodisme. "Ens fa molta il·lusió fer aquesta revista. Sabem que n'hi ha moltes de qualitat, però volíem fer quelcom diferent i des del nostre punt de vista, la dels joves, però uns joves que ens agrada la cultura. D'alguna manera, ens pot ajudar a fer pràctiques i estar més preparades", explica l'Aida.

HUMILITAT PER APRENDRE I TRANSMETRE. Precisament, aquesta actitud d'humilitat del bon periodista davant la realitat i les ganes d'aprendre d'un món en constant canvi queda palès en les pàgines d'aquest treball. "... Potser sense experiència, però a bastament il·lusionats. Iniciem una aventura que ens ha d'ajudar a satisfer l'ànima de comprendre i analitzar el món que ens envolta, alhora que convertim aquest viatge iniciàtic en l'eina que ens ha de permetre adquirir l'experiència en l'àmbit de la comunicació", escriuen més endavant en la seva editorial. El nom de la publicació, *La*

AIDA VILAR I MIREIA REYNAL. Són estudiants de segon curs del grau de Comunicació Cultural de la UdG

ANGEL REYNAL

→ **AIDA VILAR**

"LA IMMEDIATESAINFORMATIVA ÉS UN IMPEDIMENT PER FER BONS ARTICLES"

→ **MIREIA REYNAL**

"EL NOM DE LA REVISTA VOL TRANSMETRE LA NECESSITAT D'EXPRESSAR-NOS"

CLAUSTRE. Els membres de la redacció de *La Inquietud*

CARLES CALLÍS

→ **LA INQUIETUD**

TÉ SECCIONS DE CINEMA, MÚSICA, TEATRE, DANSA, ARTS PLÀSTIQUES I PERIODISME

→ **LA INQUIETUD**

EL PASSAT 20 DE DESEMBRE VA SORTIR A LA LLUM EL PRIMER NÚMERO

Inquietud, guarda relació precisament amb aquesta necessitat que aquests joves estudiants tenen per obtenir respostes o simplement per plantejar qüestions evitant, això sí la "simplicitat informativa, la banalització i sobretot la immediatesa", segons puntualitzen la Mireia i l'Aida. "A classe ens parlen molt de la immediatesa informativa com un impediment per fer bons articles. Aquesta rapidesa per arribar a temps als informatius t'impedeix

la reflexió i que nosaltres considerem imprescindible per a escriure articles com cal", afegeixen. Doncs *La Inquietud* és això. "Vam fer una pluja d'idees i va sortir aquest nom. És una manera de fer-nos sentir, de donar a conèixer les nostres inquietuds i la dels lectors", explica la Mireia.

PRIMER NÚMERO. El passat 20 de desembre del 2013 va sortir a la llum el primer número de *La Inquietud*. Hi ha seccions de teatre,

dansa, cinema, arts plàstiques, periodisme i punt divers. Volen incloure una tira còmica i una novel·la. Cada redactor té una secció fixa, tot i que de cara a propers números volen obrir el projecte a altres estudiants de cursos superiors del grau de Comunicació Cultural i professors. Ells mateixos s'encarreguen del disseny, de la fotografia i de la correcció.

XARXES SOCIALS I BLOG. La revista és bimestral i es pot trobar a

les xarxes socials, com Facebook i twitter i en aquests enllaços: <http://www.revistaculturalainquietud.blogspot.com.es/> http://issuu.com/lainquietud/docs/la_inquietud_final Ja tenen 370 seguidors a través del Facebook. El següent pas serà treure una tirada de 20 exemplars de la revista que es distribuïran a les biblioteques de les ciutats natal dels seus redactors, com ara Girona, Banyoles, Figueres i Mallorca. ■

Caja Madrid multiplicó por tres la inversión en Libertad Digital en 2007

Alberto Recarte, expresidente del grupo, fue consejero de la entidad hasta 2009

Á. Semprún / J. Romera MADRID.

Alberto Recarte, expresidente del grupo Libertad Digital, que fundó el periodista Federico Jiménez Losantos, encontró en Caja Madrid, entidad de la que era consejero desde 2003, una de sus mejores fuentes de financiación. El gran salto se produjo, sin embargo, en 2007, según consta en los más de 8.700 correos del expresidente de la caja, Miguel Blesa, que están en manos de la justicia y a los que ha tenido acceso *elEconomista*. Si en 2006 Caja Madrid invirtió 72.800 euros en Libertad Digital, en 2007 ese presupuesto se disparó un 193 por ciento, hasta 213.348 euros.

Juan Astorqui, exdirector de Comunicación de la caja, remite un correo a Blesa el 20 de septiembre de 2007 en el que le comunica que "al margen de un importante incremento de la inversión acordada para 2007, haremos un esfuerzo suplementario, que por el momento puedo fijar en 20.000 euros más".

Astorqui le remite un cuadro en el que se refleja que más de la mitad de la inversión —118.000 euros— se destinó a la televisión de Libertad Digital y el resto iba para la web. Además, en el *e-mail* compara estas cifras con las de Intereconomía. "Para que tengas una referencia, toda la inversión de Caja Madrid en el Grupo Intereconomía (Radio Intereconomía, Intereconomía TV e Internet) -en ese momento la compañía de Julio Ariza no había adquirido todavía *La Gaceta de los Negocios*-, será este año de 192.158 euros".

Más allá de las inversiones y su papel como consejero, la relación de Astorqui y Blesa era estrecha. El expresidente de Libertad Digital enviaba al ex primer espada de la entidad los artículos que iba a publicar en su web o que ya había publicado. Por ejemplo, en noviembre de 2009 mandó un correo a Blesa con un artículo sobre la solvencia del sistema crediticio español que se iría "publicando en las próximas semanas", reza el mail. Y es que Recarte,

Miguel Blesa, expresidente de Caja Madrid. FERNANDO VILLAR

Presión a Globomedia por 'Los Serrano'

En mayo de 2004 Caja Madrid pidió la retirada de toda la publicidad en Telecinco a raíz de un capítulo de Los Serrano. En la serie se hace una broma con el osito de la entidad que no sentó nada bien a Blesa. Astorqui, en un mail, le comenta que ha hablado con el responsable de Globomedia, productora de la serie, y de Telecinco para pedirles una "explicación y una solución a este despropósito".

al que la entidad le aprobó un crédito de 3,5 millones de euros en 2008 que finalmente no usó, era uno de los principales apoyos de Miguel Blesa al frente de Caja Madrid.

En este sentido, fue uno de los que impulsó meses antes, en abril de 2008, la compra por parte de la entidad del banco norteamericano City National Bank of Florida (CNBF), que se hizo sin contar con la autorización de la Comunidad de Madrid.

Más acuerdos

Las inversiones que Caja Madrid realizaba en los distintos medios de comunicación solían estar vinculadas con las audiencias de los mismos, aunque en algunas ocasiones eran "demasiado generosos" con algunos medios como Interecono-

mía y en otras anulaban los acuerdos en función de la línea editorial o los artículos que se publicaban, como le pasó a *Cinco Días*.

Así, en un correo que Astorqui envió a Blesa le hace un resumen de la inversión de Caja Madrid en Intereconomía de cara a una reunión que el presidente tenía con Julio Ariza. El exdirector de comunicación le informa de que el grupo había recibido 879.000 euros entre 2002 y el primer semestre de 2005, pese "a la baja audiencia" en comparación con otros medios como Punto Radio, que recibían menos fondos con ocho veces más oyentes. "Creo que estamos siendo generosos, muy generosos con Radio Intereconomía... incluso injustos con otros", asegura Astorqui en el *e-mail*.

Una novela sobre las redes sociales gana el Nadal

'La vida era eso', de Carmen Amoraga, se impone en la 70ª edición del premio

JOSÉ ÁNGEL MONTAÑÉS
Barcelona

Las posibilidades de las redes sociales son infinitas, incluso pueden rehacer vidas, cuando esta, la Vida, te pega un buen mazazo. Es lo que le ocurre a la protagonista de *La vida era eso*, la novela de la periodista y escritora Carmen Amoraga (Picanya, Valencia, 1969) que ayer se impuso en la 70ª edición del Premio Nadal que la editorial Destino concede, de forma tradicional en la noche del día 6 de enero, desde el año 1944.

En la novela de Amoraga, la pérdida, tras una larga enfermedad del marido, deja sola a una mujer en la madurez de los cuarenta. Sola no. Con dos hijas pequeñas y con todas las personas con las que su esposo se relacionaba en las redes sociales a las que era aficionado.

Del rechazo inicial, la prota-

Ana María Matute entrega el galardón en nombre de los premiados desde 1944

En la novela que ganó el Josep Pla, Cataluña se declara independiente

gonista pasa a establecer relaciones con todos ellos, consiguiendo superar la terrible pérdida e incluso rehacer su vida. Se trata, a juicio del jurado, de un libro que ha conjugado "con oído finísimo el lenguaje de hoy", que "aborda las nuevas formas de comunicarse y la relación con los demás a través de las redes sociales" y que, además, es capaz de "tratar con humor un tema tan duro como es la pérdida de un ser querido".

Amoraga, licenciada en Ciencias de la Información, columnista y colaboradora en tertulias de radio y televisión (durante el acto lució una enorme chapa en la solapa donde se podía leer "Canal 9 no se cierra"), se llevó el Nadal tras quedar finalista de este mismo premio en 2007 con *Algo tan parecido al amor* y quedar también segunda en 2010 en el premio Planeta con *El tiempo mientras tanto*. Su última novela publicada es *El rayo dormido* (Destino, 2012).

El otro premio de la noche, el Josep Pla, fue para *Els ambaixadors* (*Los embajadores*), del archivero y arqueólogo Albert Villaró (La Seu d'Urgell, Lleida, 1964): una especulación histórica (gé-

nero denominado por los anglosajones como *What if*) que teoriza sobre qué habría pasado si Franco, y no los generales Sanjurjo y Mola, hubiera muerto en un accidente de aviación. Una novela con una trama de plena actualidad en la que la Generalitat de Cataluña aprovecha la coyuntura para proclamar la independencia y en la que su protagonista trabaja de espía para el Gobierno catalán. Villaró, director del Departamento de Cultura y Turismo del Gobierno de Andorra, es autor sobre todo de novela negra. Su último título es *L'escala del dolor* (Columna, 2012), protagonizado por un policía.

Los dos premiados fueron los protagonistas de la noche junto a la veterana escritora Ana María Matute, que entregó el Premio Nadal en representación de todos los premiados anteriores —ella lo recibió en 1959— en esta edición tan especial del 70º aniversario. "Muchas gracias por animarnos a escribir. Nunca imaginé que recibiría un premio de manos de Ana María Matute", dijo emocionada Amoraga, que dedicó el premio a "su profesor de literatura del Instituto y a todos los profesores que viven estos momentos tan difíciles".

El Nadal y el Pla, convocados por Ediciones Destino, sin ser los premios mejor dotados de la literatura en lengua española y catalana (18.000 y 6.000 euros, respectivamente), han acabado siendo dos de los más prestigiosos. Sin embargo, el número de obras originales presentadas en relación con años anteriores ha descendido año tras año. En esta edición se han presentado un total de 231 originales (un 27% menos que en 2012). En el caso del premio Josep Pla, las obras candidatas en esta 46ª edición eran 23, frente a las 27 que concurren el año anterior.

La historia del Nadal está llena de nombres consagrados dentro de la literatura en lengua española. La primera convocatoria de 1944 se falló en el Café Suizo de Barcelona y la ganó una desconocida Carmen Laforet con su novela *Nada*. Otros nombres que figuran en la historia del premio son Miguel Delibes, Carmen Martín Gaité y Rafael Sánchez Ferlosio.

Ayer, además de las cábalas de quiénes serían los galardonados, entre los temas de conversación de librerías y editoriales estuvo la crisis del sector, que en los últimos tres años ha representado un descenso del mercado del 34%. Sin embargo, la campaña de Navidad les ha aportado un respiro. Todos aseguraban que las ventas habían aumentando un 3%, informa Ignacio Vidal-Folch.

Carmen Amoraga, tras recibir el Nadal de manos de Ana María Matute (sentada), ayer en Barcelona. / ALBERT GARCÍA

Les altres víctimes de les guerres

La fi de la innocència

Els treballadors humanitaris i els periodistes han deixat de ser respectats en els conflictes bèl·lics

PERE
Vilanova

El 27 de desembre, aquest diari va publicar un excel·lent dossier sobre la desgraciada sort de més de 30 periodistes actualment desapareguts a Síria. Particularment dolorós ens resulta el cas de **Marc Marginedas**, no ens cansarem de repetir-ho. Les xifres de Reporters sense Fronteres: de cap a cap d'aquest món, la professió de periodista s'ha convertit en la més perillosa de totes. Per exemple, en tota la guerra del Vietnam, que va durar 13 anys, van morir una trentena de periodistes, i van ser uns quants milers els que la van cobrir. Els que van caure en mans del Vietcong van ser tractats correctament i posats en llibertat posteriorment. També és cert que a partir del 1970 alguns periodistes van desaparèixer a Cambodja a mans dels Khmers Rojos, i d'ells mai més se'n va saber res. Però el seu cas es va considerar excepcional, accidental.

EN EL DOSSIER faltava una altra variable, igualment indicativa que les guerres -que no han estat mai res de bo- han anat a pitjor: els treballadors humanitaris. Aquests dies, justament, he estat rellegant dos llibres fonamentals: *Cuidar el mundo persona a persona*, de **James Orbinski** (que va ser president de Metges sense Fronteres), i *El orden internacional y la acción huma-*

nitaria, de **Fabrice Weissman** (ed.), i la seva lectura ens recorda algunes qüestions fonamentals.

El treball dels humanitaris (no només metges i personal sanitari, també altres tipus de cooperants) sempre acostuma a ser arriscat. L'evolució d'aquest risc és visible des que **Henri Dunant**, amb el seu testimoni sobre la batalla de Solferino (1859), va promoure la creació del Comitè Internacional de la Creu Roja (CICR) i la primera Convenció de Ginebra (1864). A partir de llavors, en tota guerra l'humanitari que es ficava en el terreny tenia un risc. Però una cosa és el risc objectiu inherent a estar en un sidral semblant i una altra és passar a ser objectiu deliberat, planificat, de les estratègies i les tàctiques d'un, diversos o tots els bàndols en presència.

Per exemple, en la guerra de Biafra (1967-1970) les tropes federals nigerianes van assassinar mitja dotzena de membres del CICR. L'escàndol internacional va ser majúscul i el Govern de Lagos es va excusar, però algú estava enviant ja un avís a futurs testimonis incòmodes en futurs escenaris. Perquè en les guerres les parts no solen estar encantades de tenir en el terreny testimonis incòmodes, i això són els periodistes i els humanitaris. Justament d'aquest tipus de debats i situacions va sorgir, com a seqüela de la guerra de Biafra, la creació de Metges sense

Fronteres (1971), i uns anys més tard Metges del Món (1980).

Però és en els últims 20 anys quan el cas s'ha fet més evident: ja no es tracta de *danyos col·laterals* inevitables, o d'*avisos puntuals* per dissuadir presències incòmodes. Es tracta d'integrar en l'estratègia bèl·lica l'ús instrumental de periodistes i cooperants. Els segrestos planificats dels uns i dels altres des de mitjans dels anys 90, però sobretot en els últims 10 anys, tenen una motivació econòmica i responen a una lògica evident: les víctimes són la principal font de finançament imaginable. Segresten tres cooperants a Mauritània que reapareixen a Mali, o dos a Kenya que reapareixen a Somàlia, i encara que, lògicament, tothom afirma que no es negocia, que no es negociarà mai i que no es paguen rescats, és un joc de rol perfectament comprensible:

es paga i els segrestadors tenen un fons d'inversió d'uns quants anys. Una nova versió crua d'una cosa vella que podem denominar capitalisme salvatge.

A RUANDA, el 1997, va ser pitjor, perquè no hi va haver rescat pel mig: tres cooperants de Metges del Món, entre ells una noia excepcional, la manresana **Flors Sireira**, van ser fredament assassinats per ser on no havien de ser i fer el que havien de fer, cuidar les víctimes d'un conflicte tan brutal que costa imaginar-ho. A l'Afganistan, el 2005, cinc treballadors de MSF van ser executats directament. A l'Iraq, durant anys es va utilitzar Youtube, les xarxes i tota aquesta tecnologia al servei d'assassinats de segrestats en directe: impacte mundial assegurat.

I així successivament fins a Síria. El setembre passat, un metge de MSF va ser assassinat. A l'octubre, sis membres del CICR van ser segrestats (tres, alliberats al cap de pocs dies); l'altre dia, cinc de MSF. És la fi de la innocència. Periodistes i humanitaris hauran de revisar els seus protocols d'actuació sobre el terreny. No necessitem més herois, és heroic el que fan. Però ara els exigim que el seu treball no descansi sobre una hipòtesi que ja no existeix: que com que són imparcials, com que el seu treball està al servei de la veritat o de la humanitat, els bàndols de tot conflicte els respectaran. Necessitem que hi vagin, però volem que tornin. ≡

Catedràtic de Ciència Política (UB).

Vuits i nous

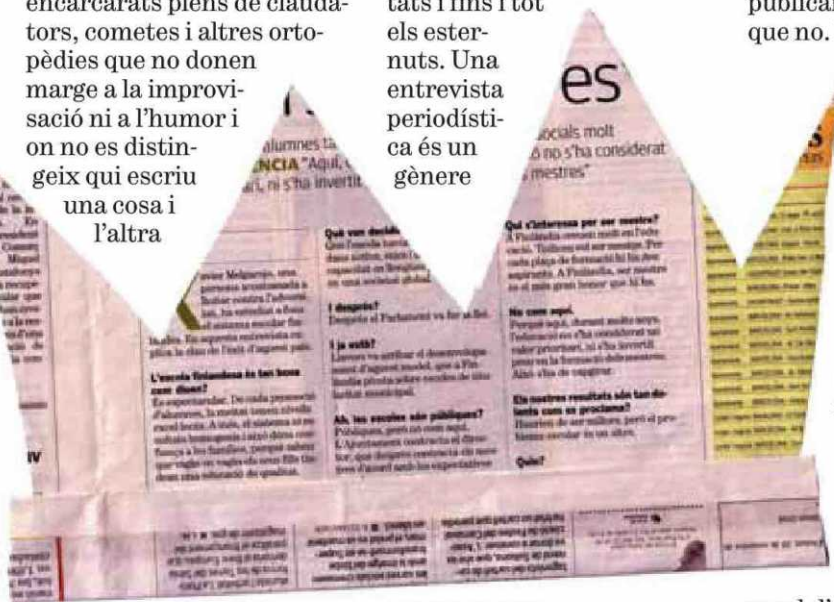
Reis i diaris

Manuel Cuyàs

Alguns atribueixen el descens de la venda de diaris de paper al fet que tothom es pot informar a través d'artefactes digitals que són més immediats i moltes vegades gratuïts. Uns altres, com el mateix Tom Wolfe l'altre dia a Barcelona, al fet que no és moda entre els joves el gest mateix de comprar un diari i llegir-lo a la vista de tothom. Jo hi afegiria la responsabilitat dels anomenats llibres d'estil. Un llibre d'estil és una mena de manual d'instruccions intern que els periodistes de cada diari s'han d'aprendre de memòria perquè els productes que confeccionen siguin fiables, seriosos, polits, etcètera. Indica les paraules que s'han d'escriure i les que no, les notícies que

són notícia i les que no són, la manera de subratllar les declaracions, la necessitat de separar informació d'opinió, les cursives, les rodones, les negretes, com s'ha de redactar un peu de foto... El resultat? Els que han dut a l'extrem i al fanatisme el decàleg són diaris encarcerats plens de claudàtors, cometes i altres ortopèdies que no donen marge a la improvisació ni a l'humor i on no es distingeix qui escriu una cosa i l'altra

ANTHONY GARNER

perquè tothom escriu igual. La periodista Eva Piquer m'acaba de demanar que li presenti el llibre on ha recollit les entrevistes que ha fet a algunes personalitats, i que sortirà el mes que ve. Un dia, l'Eva i jo parlàvem de les entrevistes periodístiques. Dèiem que si seguísim al peu de la lletra el llibre d'estil, serien il·legibles perquè segons el principi de la literalitat haurien d'incloure totes les dubitacions i incorreccions dels entrevistats i fins i tot els esternuts. Una entrevista periodística és un gènere

creatiu –i per tant artificial–, diguin el que diguin els llibres d'estil.

De vegades enyoro el *Tele/eXpres* de la meua joventut, que un dia posava la capçalera –vull dir el nom del diari– al centre de la portada, un altre a baix de tot i un altre en situació inclinada. Amb el llibre d'estil, la capçalera és com l'inri, que sempre ha d'anar a dalt. Comencem malament.

El llibre d'estil consagra la veritat. Un diari no pot publicar mentides. És clar que no. Per això tots han suprimit les bromes del dia dels Innocents, petita expansió que no feia mal a ningú. Només que... Només que passen els Reis i els tres barbuts són situats a la portada, no es dubta de la seva procedència oriental i arribats a ser entrevistats. La força dels Reis. El seu poder sobreposant-se a l'implacable i sever llibre d'estil. Gràcies, Reis, pel regal d'aquest dia únic.

CONSUMO AUDIOVISUAL

La televisión arrasa: 244 minutos/día

R. G. G., Madrid

El consumo de televisión fue el año pasado el segundo más elevado de toda la historia. Por término medio, cada español pasó ante la pantalla más de cuatro horas diarias (244 minutos), según los datos recogidos por Kantar Media, la empresa que mide las audiencias. La marca de 2013 solo ha sido superada el año anterior, cuando el consumo se elevó a 246 minutos. En parte por el efecto meteorológico, el mes de febrero registró el máximo, con 272 minutos por persona y día.

El asentamiento en una gran parte de la población de las nuevas tecnologías, tanto de dispositivos como de pantallas, así como el empuje de las redes sociales,

son factores que han contribuido a fomentar el producto audiovisual, según la consultora Corporación Barlovento. Dos décadas antes, en 1993, el consumo medio era de 204 minutos.

La mayor parte del tiempo se ve televisión de forma individual. Esta circunstancia se extiende a la casi totalidad de cadenas. De entre las generalistas más veteranas, Antena 3 es la que tiene un mayor tipo de visionado "grupál" (tres o más personas) mientras que las cadenas públicas tienden a un consumo "dual" (en pareja). Telecinco es la más "individual".

Por ámbitos familiares, la emisora de Mediaset es la primera opción televisiva para las parejas jóvenes sin hijos, hogares monoparentales, parejas adultas

Retrato robot

► **Consumo.** Los andaluces son los que más televisión ven (260 minutos de media por persona y día) y los gallegos los que menos (221 minutos). Febrero es el mes en el que más tiempo pasaron los espectadores ante la pantalla.

► **Visionado.** Antena 3 es la cadena más familiar. Triunfa entre los núcleos de tres o más personas. Las parejas se inclinan por las públicas, mientras que Telecinco es la favorita entre los que ven la televisión solos.

sin hijos, adultos independientes y retirados. Antena 3 obtiene el liderazgo en el segmento de jóvenes independientes, parejas con hijos medianos y parejas con hijos mayores. Clan, el canal infantil de TVE, triunfa en hogares donde conviven parejas con hijos pequeños.

Por comunidades autónomas, los andaluces constituyen el público más enganchado a la televisión, con 260 minutos por persona y día, seguidos por los aragoneses (255) y castellano-manchegos (252). En el polo opuesto figuran los gallegos, que son los que más desapego muestran hacia la pequeña pantalla (221 minutos). Por delante de ello se sitúan los canarios (227) y madrileños (229).

elradar

Els experts es mullen sobre l'evolució del periodisme el 2014

ÀLEX GUTIÉRREZ

El prestigiós Nieman's Lab ha volgut llançar un conjunt de prediccions sobre l'evolució del periodisme aquest 2014 que ara comença. Per fer-ho han consultat una cinquantena d'experts mundials perquè, de manera abreujada, destaquin una sola idea que pot indicar la tendència de l'any. El resultat és un mosaic on conviuen dues idees bàsiques: cal aprofitar al màxim les possibilitats de les noves tecnologies, però per posar-les al servei del vell periodisme de sempre.

"Més matemàtiques", reclama Tiff Fehr, desenvolupadora web al *New York Times*. També explica que cada cop el periodisme de dades aportarà més coneixement i que la tasca dels periodistes serà justament descodificar i explicar correctament tot el que posa a l'abast. Cita com a exemple l'espionatge de la NSA destapat per Edward Snowden. Això sí, segons recorda Adrienne Debigare (del *Boston Globe*), cal fer tota aquesta feina sense erosionar la confiança dels lectors, que poden desenvolupar una reticència global a la informació si senten que sistemàticament la nova era digital ataca la seva privacitat.

Entre els que defensen el periodisme clàssic hi ha Amy Webb, fundadora de

Amy Webb aposta per un periodisme que s'avanci a les necessitats.

l'agència WebbMedia. Això sí, segons el seu parer ha de ser un periodisme arrapat a l'audiència i, sobretot, que sigui capaç d'avançar-se a les seves necessitats. Una altra clau és que el consum de mitjans es farà cada cop més d'una manera menys separada i més barrejada amb la resta de les activitats quotidianes.

HOJEANDO/ZAPEANDO

Rueda sin preguntas... con pregunta

VÍCTOR DE LA SERNA

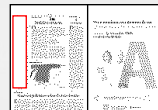
Es posible que se hayan publicado protestas previas de organizaciones profesionales de periodistas porque se anunciase hace días que los presos recién excarcelados de ETA, con más de 300 asesinatos a sus espaldas (no diremos «sobre sus conciencias», porque sería mucho presumir), ofrecerían en el antiguo matadero de Durango, regresado por unas horas a su anterior dedicación, una conferencia de prensa sin posibilidad de hacerles preguntas: justo lo que los periodistas denuncian, muy justamente, cuando eso mismo lo hace algún gobernante. Es posible, pero no nos consta.

Lo que sí nos consta, más que nada porque la noticia y el vídeo circularon como un reguero de pólvora por las redes sociales de internet, es que un periodista se rebeló allí mismo contra esa práctica contraria a la libertad de prensa y preguntó a los ex presos (los expresos, como si fuesen trenes, pretende la Real Academia Española que escribamos, tras su alocada reforma de la ortografía) si tenían alguna intención de pedir perdón por su interminable cadena de asesinatos. Mientras los demás reporteros presentes callaban, los organizadores lo vituperaron («si quieres lucirte, vete al circo») y dos de ellos lo empujaron hasta la salida.

De no ser por las iniciativas individuales en la red de redes, muchos lo habrían pasado por alto: en *PeriodistaDigital.com* ni mencionaban el incidente en su reportaje sobre el acto de Durango, mientras que en EL MUNDO sí aparecía, aunque en el noveno y penúltimo párrafo de una larga información y sin incluir el nombre del colega que se atrevió a romper el protocolo filioetarra, **Cake Minuesa**.

Hay que esperar que esa infravaloración en muchos medios de lo acaecido en Durango sea un despiste, sin más, al sopesarlo. Que no tenga que ver con el hecho de que el periodista trabaje en el grupo Intereconomía, que –justificadamente– no goza de gran popularidad por sus prácticas laborales y que es quizá el más derechista del país. Nada de ello debería desviar nuestra atención del hecho noticioso de que Minuesa ha sido el único periodista que ha hecho a los etarras (ninguno de los presentes, que sepamos, había anunciado previamente su repudio de la banda) la pregunta que, en pura lógica periodística, había que hacer. Y, además, rompiendo esa ley del silencio que hoy impone todo quisque en cualquier supuesta rueda de prensa.

¡Por una vez, en medio de la crisis de nuestra democracia y de nuestra profesión, que podíamos demostrar que sabemos ver el bosque pese a los árboles! Ay...

David González

Més periodisme

El títol de la columna ha esdevingut darrerament gairebé un tòpic. Davant la crisi del periodisme –i, singularment, de l'impres–: “Més periodisme”. Pregunta-li a un periodista per què la gent concedeix als periodistes gairebé la mateixa credibilitat que als polítics o els banquers i et respondrà que “més periodisme”, cosa que no és exactament una resposta sinó un mantra. Fa anys que ho sento i, tanmateix, desconec qui va ser el pare (o la mare) de la frase màgica –la ignorància: un bon motiu, d'altra banda, per fer periodisme–; però continuem, amb el mateix sant i la mateixa senya, alimentant l'espècie que el que fem no és periodisme, sinó una altra cosa (i, per dir-ho tot, força més lletja).

I, tanmateix, és veritat: “Més periodisme”. A la crisi del periodisme cal respondre-hi amb més periodisme. El periodisme és un diàleg. Quan (re)escric això, intueixo que vostè –a qui no conec– ho llegirà: per tant, vostè també ho està escrivint. Aquest segment del paper és el nostre camp de joc i hem acordat –encara que no ens coneguem– que el que es digui aquí i el que li suggereixi aquest escrit quedarà entre vostè i jo i tothom que s'hi acosti. Aquest és el petit miracle: necessàriament no ens hi posarem d'acord, fins i tot pot ser que no ens posem gens d'acord, però, atès que ja som en aquest punt, crec que arribarem junts al final de la columna i després farem una parada o continuarem buscant columnes per tornar a parar un moment o continuar la recerca. Aquí comença el periodisme: en aquesta recerca a quatre mans. I en el principi –sovint oblidat pels que exercim el periodisme i els que ens paguen per fer de periodistes– que el periodisme és una propietat compartida i que sense aquest diàleg no hi ha periodisme, sinó com a màxim columnes boniques. Boniques, però buides: com les tesis en les quals no hi ha tesi.

Més periodisme –vostè segur que ja ho deu haver endevinat– no és més que més veritat. Això no significa, de cap de les maneres, la veritat, sinó una veritat que continuarem construint vostè i jo sobre la base que no per això és menys real que una fórmula matemàtica, ans al contrari. Fem lloc a aquesta veritat, en el periodisme i en tota la resta, no fos cas que quan la veritat es presenti la matem en un breu.●

CONFLICTO ■ TODAVÍA PERMANECEN RETENIDOS TRES PERIODISTAS ESPAÑOLES

Liberado un fotoperiodista turco secuestrado en Siria desde noviembre

■ Un fotoperiodista turco del periódico 'Milliyet', capturado por la milicia ligada a Al Qaeda Estado Islámico de Irak y el Levante (ISIS) el pasado noviembre fue liberado el domingo por la milicia rebelde siria Frente Islámico, según se informó ayer.

Bunyamin Aygun declaró que el grupo Ahrar al Sham, vinculado al Frente Islámico, le «salvó» después de que «el Ministerio de

Exteriores turco interviniera». «El grupo», en alusión a Ahrar al Sham, «ha ejercido una importante presión sobre los de la guardia (del ISIS) que me retenían. También han capturado a aquellos que me tenían cautivo», explicó Aygun.

El Frente Islámico es una de las mayores milicias que, a lo largo del año pasado, decidieron escindir del Ejército Libre Sirio

(ELS), el brazo armado de la oposición en el exilio, debido a las divergencias entre la Coalición siria, que intentó mantener un islamismo moderado, y estas milicias, más radicales.

En la actualidad, más de una docena de periodistas extranjeros permanecen secuestrados en el país, entre ellos los españoles Marc Marguinedas, Javier Espinosa y Ricardo Vilanova.